

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 24

Izlazi subotom

Zagreb, 13. rujna 2008.

Sadržaj

Urednikovo slovo	3
Razgovor	4
UDBA	9
Propovijed po ZAVNOH-u	13
Srpsko pravo na reč	15
Hrvatska zona sumraka	17
Antikorupcijski pogledi	18
Zdravodrugovi	19
Zgodopis	20
Osvrti	29
Pljačka iz očiju	37
Živjeti NDH	39
Podlistak	41
Roman	47
Ispovjednikov kutak	50
Ustaški hitrozov	52
Kolači	53
Čitatelji	55

Vijeće Europe

NOĆNA MORA IZ DAYTONA

ALIJA JE IZDAJNIK MOGU LI USTAŠE POMOĆI SANADERU?

TAKO SMO LIKVIDIRALI HTV - škola svakovrsne manipulacije BRUNU BUŠIĆA

Kaznena prijava protiv Ivice Mladinea DON SEKRETAR

NOĆNA MORA IZ DAYTONA

Ama kakav sporazum?! Pa sudionici su zapravo bili uhapšeni (hrvatska riječ uhićeni - za ovo je previše blaga). Bili su to dogovori pod prisilom: „nema odlaska dok se ne dogovorite“. Ni jedan sud na svijetu ne priznaje bilo kakav pristanak pod prisilom. Je li itko pokušao podnijeti tužbu protiv Daytonu?

Stranica 4

Od idućeg broja Glasnika pratite niz članaka
na temu:

**PRIZNAJMO ISTINU SLAVENKE DRAKULIĆ:
USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM!**

Zlatko Tomičić

ZEMLJA OBEĆANA

Meditor, Zagreb, J. Žerjavića 3, 1998. - str. 200

ZABRANITI TOTALITARNE STRANKE

Potrebno je i Republici Hrvatskoj pokrenuti provedbu:

* **Rezolucije 1096 o uklanjanju naslijeđa bivših komunističkih totalitarnih sustava**, koju je Parlamentarna skupština Vijeća Europe usvojila 27. lipnja 1996. godine,

* **Rezolucije 1481 o međunarodnoj osudi zločina totalitarnih komunističkih poredaka**, koju je Parlamentarna skupština Vijeća Europe usvojila 25. siječnja 2006. godine,

* **Deklaracije o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarističkoga komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990.**, koju je Hrvatski sabor donio 30. lipnja 2006. godine,

a što se sada od strane hrvatskih vlasti otvoreno sabotira.

U tom smislu, za početak, nužno je:

1. **Zabraniti djelovanje i raspustiti** „Novu ustašku stranku“, sa sjedištem u Zagrebu, Maksimirska 299, s predsjednikom Anticom Ustrajničem na čelu i „Komunističku stranku Hrvatske“, preimenovanu u „Savez komunista Hrvatske“, te u „Stranku demokratskih promjena“, sa sjedištem u Zagrebu, Iblerov trg 13, s predsjednikom Zoranom Milanovićem na čelu,

2. Zabraniti postavljanje na javnim objektima i površinama spomen-ploča i spomenika pripadnicima totalitarnih režima, odnosno imenovati po njima trgova, ulica i javnih ustanova,

3. Ukloniti spomen-ploče i spomenike pripadnicima totalitarnih režima, odnosno preimenovati po njima imenovane trgove, ulice i javne ustanova.

T. Drogan

NOĆNA MORA IZ DAYTONA

prof. Filip Čorlukić, fizičar, znanstveni istraživač i publicist iz Pule

Pitanje:

Uvodno, možete li nam pojasniti što znači ovaj enciklopedijski tekst:

„Daytonski mirovni sporazum (ili jednostavnije Dejtonski sporazum ili Dayton), pravni je akt sporazumnog karaktera parafiran u vojnoj zračnoj luci Right-Paterson kod Daytona, u američkoj državi Obio, da bi se zvanično prekinuo rat u Bosni i Hercegovini, koji je trajao od 1991. do 1995. godine. Sporazum se naročito bavio budućim upravnim i ustavnim uređenjem Bosne i Hercegovine. Konferencija je trajala od 1. do 21. studenog 1995. godine. Glavni sudionici su bili bosansko-hercegovački predsjednik Alija Izetbegović, srbijanski predsjednik Slobodan Milošević, hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, te glavni američki posrednik Richard Holbrooke i general Wesley Clark. Sporazum je zvanično potpisan u Parizu 14. prosinca 1995. godine. Sadašnja upravna struktura Bosne i Hercegovine i sastav vlade bili su neki od rezultata dogovora.“

Odgovor:

Najjednostavnije rečeno: Ovo je najsramočniji akt onoga što u najširem smislu nazivamo međunarodnom zajednicom. To je smišljeni podli zločin protiv jedne od najstarijih evropskih država i članice OUN-a, ispisan na finom papiru, uz pravnički naizgled vrhunske formulacije i sve skupa stavljeno u umjetnički dizajnirana mapu.

Pitanje:

Ili još ovo:

„Ipak pored mnogih usuglašanih dijelova sporazuma Daytonski sporazum je djelovao da usuglasi dogovor o problematičnim pitanjima. Neke od kojih su bile pravne i državne (priznanje Bosne i Hercegovine od strane susjednih država, sastav vlade, podjela vlasti između države i entiteta, institucije, glasanje i povratak izbjeglica), odnosno teritorijalne nagodbe (status i samoodrživa deblokada Sarajeva, Goražde koridor, Posavska teritorija, Brčko koridor, Zapadna Slavonija). Iako su mnoge stvari bile dogovorene, Daytonski sporazum je bio proglašen neuspjelim pola sata prije zatvaranja konferencije pošto bošnjačka strana nije htjela prihvatiti konačnu nagodbu. Sporazum je ipak uspio nakon što je u zadnjem trenutku donesena odluka da će se arbitraža u vezi sa brčanskim koridorom odraditi u naknadnom razdoblju.“

Odgovor:

Ama kakav sporazum?! Pa sudionici su zapravo bili uhapšeni (hrvatska riječ uhićeni - za ovo

je previše blaga). Bili su to dogovori pod prisilom: „nema odlaska dok se ne dogovorite“. Ni jedan sud na svijetu ne priznaje bilo kakav pristanak pod prisilom. Je li itko pokušao podnijeti tužbu protiv Daytona?

Prepirke su nastale jednostavno zbog toga, što je Milošević u ime 31% bosanskih Srba tražio za njih preko 60% teritorija BiH za Republiku Srpsku dok su im Amerikanci nudili „samo“ 59%.

Pitanje:

Može li nešto biti neuspješno, ako je rezultat dogovora i sporazuma na temelju dogovora?

Odgovor:

Na to sam već odgovorio. Nije to bio dogovor, nego pristanak pod prisilom, a svi su bili nezadovoljni: Milošević zato što Bosnu nije mogao priključiti Srbiji, bosanski Srbi zato što tada nisu dobili još „barem“ Brčko, koje nikad nije imalo srpsku većinu, bosanski Hrvati zato što im je oduzeta bosanska Posavina, u kojoj su također Srbi bili u manjini – pa ovlaštjeni predstavnik Zubak nije htio potpisati, ali je ilegalno pris-

tao hercegovački predstavnik Jadranko Prlić – što je u tim uvjetima protupravno prihvaćeno.

Ovdje je nužno jednom glasno i jasno reći da sve do 1918. u BiH nije bilo etničkih Srba – potomaka onih iz Srbije. Bilo ih je u sjeveroistočnim dijelovima Hrvatske, gdje su došli bježeći preko Zemun-Bežanije od Turaka. U Bosnu nisu bježali jer je i ona bila pod Turcima, a tu su se pojavili u skladu s Garašininovom politikom i srpskom Pravoslavnom Crkvom posrbljavanja pravoslavnih autohtonih Bosanaca i Hercegovaca, ali i doseljenih lutalačkih skupina.

Pitanje:

U tom smislu što bi trebalo značiti sljedeće stajalište međunarodne zajednice: „Ne dolazi u obzir ukidanje Republike Srpske“.

Odgovor:

To znači jednostavno da ta monstruozno ustrojena tvorevina još treba Bushovoj administraciji. Zapravo više i ne treba jer je obavila ulogu Srbiji obećane mrkve, dok ju je batinom istjerivala s Kosova. No administracija je i inače spora, a uskoro SAD dobiva drugu administraciju – pa neka se oni s time batrgaju.

Što se pak tiče međunarodne zajednice, konkretno OUN-a, ona služi samo kao službena omotnica. U rukopisu moje knjige *Quo vadis homo* sam pod naslovom: *Sjaj i bijeda OUN-a* pisao vrlo opširno i argumentirano, a budući da sam i o drugim temama tako pisao, to je jedan od razloga da već četiri godine ne uspijevam naći izdavača. To je posebna tema, a ovdje ću reći samo to da je uloga današnje OUN svedena na ulogu kakvu je imala npr. Skupština u komunističkoj Jugoslaviji: dekorativnu. Tito i

Partija odrede, a onda Skupština uz svu proceduru proglasi. Zapravo je još gore, jer prije je bio jedan Tito, a sad ih u Vijeću sigurnosti ima puno s pravom veta.

Pitanje:

Dakle, gledano sa strane, jer za sudjelujuće stranke dogovor je dogovor, sporazum je sporazum, što bi bio Dayton? Promašaj, zloba, šminka?

Odgovor:

De facto, za njih je to akt o bezuvjetnoj kapitulaciji, dopunjen demagoškom dopunom o „pravu na dogovaranje“ o svemu, osim o ukidanju Republike Srpske. No i to dogovaranje vrijedi samo ako ga odobri protektor.

A da je to promašaj o tomu govore i Solana i Galbraith, a na ovogodišnjem obilježavanju srebreničkog zločina glavni tajnik Vijeća sigurnosti je izjavio da je to najgora mirovna akcija u povijesti OUN-a – ali da bi se to ispravilo, on ne smije ni pomisliti da to stavi na dnevni red.

Pitanje:

Suglasno tomu što bi i čega Dayton bio promašaj? Pravde,

snova, spoznaja?

Odgovor:

Prije svega to je promašaj međunarodnog prava i potpuna negacija izvorne deklaracije OUN-a, pa samim time i pravde. A što se tiče snova, u onom ratnom košmaru i ti su snovi bili pravi košmar različitih težnja.

Pitanje:

Kakva je u oblikovanju Daytonu bila uloga prisile i čije?

Totalna, od strane Amerike – bez ikakve dvojbe.

Pitanje:

Jesu li u vrijeme zaključenja Daytonu postojala i neka druga rješenja za dovršetak rata u Bosni i Hercegovini?

Odgovor:

Budući da Dayton nije nikakvo rješenje aktualnog problema, nego je diktat u cilju rješavanja nekih drugih problema, slikovito rečeno postojalo je stotinu boljih rješenja.

Mnogi su dobronamjerni ljudi predlagali različita rješenja. Na jednom velikom zagrebačkom protestnom skupu ja sam predlagao da se rat u BiH obustavi voj-

nom silom OUN-a, te da se uspostavi desetgodišnji protektorat uz potpuno razoružanje i zabranu nacionalnih političkih stranaka. Da se nakon izbacivanja specifičnih odredaba o SKBiH i tomu slično privremeno usvoji postojeći Ustav BiH. U tih deset godina bi se strasti mogle smiriti pa bi se tek onda moglo prići definitivnom uređenju države. Oštro su me napali neki ratoborni HDZ-ovci.

Pitanje:

Što Dayton koči, a moglo bi se postići novom nagodbom tri bosansko-hercegovačka naroda?

Odgovor:

Ništa ga ne koči, jer je on u luciferskom uredu američkih vojnih psihologa ugradio automatske kočnice. Koči ga psihopatologija tri u ratu ekstremno posvađene grupacije. Ne kažem naroda, jer ni jedan nije jedinstven. Posavski i zapadnobosanski Hrvati traže jedno, a hercegovački nešto sasvim drugo. Mnogi su se Srbi borili u Armiji BiH, pa i danas traže nekakvu drukčiju Bosnu. Muslimani Cazinske Krajine su čak ratovali protiv armije BiH. To je pravi psihološki košmar, i opet preostaje jedino privremena prisilna uspostava nekakve jedinstvene države. Možda je najbolje ono što su predlagali bosanski biskupi: podjela BiH na četiri GO-SPODARSKE regije u jedinstvenoj državi.

Pitanje:

Nije li Dayton samo vidljivi izraz stvarno utvrđenog nevidljivog rješenja za politički ustroj područja koje obuhvaća Bosna i Hercegovina? Kakav bi mogao biti taj i što bi mogao sadržati taj, recimo hipotetski, tajni dogovor?

Odgovor:

Svaki tajni dogovor bi sadržavao i tajne interese država i grupacija izvan BiH – a to nije rješenje.

Pitanje:

Srbi ustraju na Republici Srpskoj. Bošnjaci se tomu – izgleda - protive, ali svoje pučanstvo koncentriraju u Sarajevu, Zenici, Tuzli. Kako bi onda politički mogli pokrivati cijelo područje Bosne i Hercegovine, da se kojim slučajem ukine Republika Srpska? Hoću reći, nije li priča o promašenosti ma Daytonu samo magla kojom se prikriva stvarno dogovorena podjela Bosne i Hercegovine?

Odgovor:

Sve što se događa rezultat je ratom nastale psihopatologije. U strahu od budućnosti svi se na neki način pokušavaju okupiti. Muslimani ne gone Hrvate iz Sarajeva, nego ovi odlaze jer se osjećaju nelagodno u novonastaloj sredini. Moji su se prijatelji prošle godine odselili iz Sarajeva samo zbog toga što su im prvi susjedi bili doseljeni vahabiti (vahabije). To je jedna vrlo netolerantna sunitska islamska zajednica, koja potječe iz Saudijske Arabije. I Bin Laden potječe iz te

zajednice.

Pitanje:

Ne ću, s nakanom, pitati za očekivanu sudbinu Hrvata u Bosni i Hercegovini? Ostavit ću to za poseban razgovor. Zanima me nešto drugo. Što će biti s Bošnjacima, ako se kojim slučajem, Bosna i Hercegovina ipak podijeli? Naime, Akademik Mirko Vidović, kao – uz Vas – veliki poznavatelj prilika u Bosni i Hercegovini, govori, uvjetno rečeno, o zapadnim i istočnim Bošnjacima, kojima svakako treba dodati i one središnje, odnosno bolje rečeno islamske Bošnjake.

Odgovor:

Svaki odgovor koji bi se odnosio samo na jednu od tri deklarirane narodnosti u BiH bio bi nepotpun. Stoga ću se osvrnuti na predvidivu budućnost sve tri.

A.- Srbi. Još dugo vremena nakon što se uspostavi jedinstvena BiH, pa i ako se ukine od stane Austrije nametnuti naziv Bosna i Hercegovina (Bosnien und Herzegowinen) i vrati povijesni naziv: Bosna, domaći će Srbi i pored suše u vlastitom kraju moliti Boga da kiša padne oko Kragujevca. Oni se neće iseljavati, ali će stalno gledati u Beograd kao u neku svetinju. To se neće promijeniti sve dok se u BiH ne uspostavi autokefalna Pravoslavna crkva, pod neposrednom jurisdikcijom carigradske Patrijaršije PC. Uostalom to vrijedi i za Hrvatske Srbe. Bez uspostave HPC oni će stalno gledati prema Beogradu.

B.- Hrvati. Što se tiče beha Hrvata to je mnogo kompliciranije i mogao bih reći da je tragično. No činjenica je da su za svoju današnju sudbinu velikim dijelom i sami krivi. Za razliku od Srba kod njih se nije razvio nekakav

zajednički nacionalizam koji bi ih pokretao, nego su se u dvojbi

i z m e đ u jakih političkih utjecaja iz RH i osjećaja domovinske pripadnosti razdvojili na nekakve regionalne nacionalizme:

hercegovački, srednjobosanski, posavski i zapadnobosanski. Tako oko 150.000 Hrvata hercegovačkog krša prepušta isto toliki broj Hrvata plodne Posavine, ali i ostalih oko 400 tisuća Hrvata Srbima i muslimanima u ostalim krajevima.

Uz to su se jedni borili protiv muslimana, dok su se drugi protiv pobunjenih Srba borili skupa s muslimanima. U jednom intervjuu je čelnik obrane u Bosanskom Brodu Vinko Begić jasno rekao da je HDZ od njih zahtijevao da isprovociraju sukobe s muslimanima, a budući da su odbili, kažnjeni su prepuštanjem velikog dijela bosanske Posavine Srbima.

Mnogi su se izselili i našli trajna prebivališta u Hrvatskoj. Mnogi su se i obogatili. Pročitao sam da ekonomska udruga Hrvata iz Bosanske Posavine Prsten s preko 12% sudjeluje u BDP RH. Kad bi se problem BiH riješio i najhumanije, broj Hrvata u toj zemlji bit će procentualno i apsolutno vrlo,

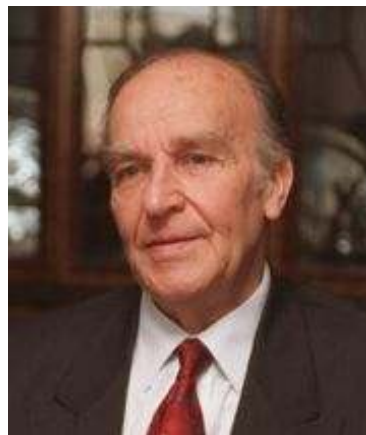
vrlo smanjen. Većina ih se nikad neće vratiti. Tragično – ali tako je.

C. – Bošnjaci. Budućnost Bošnjakamuslimana je najizvjesnija. Prije svega, za razliku od Hrvata i Srba oni nemaju nikakvu „rezervnu domovinu“. Osim toga oni su davno civilizacijski prihvatili kismet (sudbinu), i dok se

seljak s Plehana ne želi vratiti jer „ne želi pod srpsku zastavu“, Bošnjaci se vraćaju ne samo u Derventu, nego i u Srebrenicu. Ispravno zaključuje Akademik Mirko Vidović da postoje regionalne razlike među muslimanima. Pa to je bilo i prije, a to se odnosi ne samo na muslimane. To vrijedi ne samo za šire regije, nego i za pojedine gradove, a poznata je ona stara izreka: Zbogom Bosno, odoh u Sarajevo.

Povijest ne možemo vratiti nazad, a pogreške koje su beha Hrvati učinili ne mogu se ni približno popraviti. Osim toga sad je drukčije i globalno ozračje. Nakon šestodnevnog izraelsko-arapskog rata 1966. stoljetni panarabizam se mijenja

u panislamizam s muslimanskom nacijom kao idealom. Za razliku od kuranskog, ovo je sada politički islam, koji vjeru koristi samo kao sredstvo u borbi. Sve dok traje američki ekonomski imperijalizam, često potpomognut ratovima – ovo se ne može promijeniti.

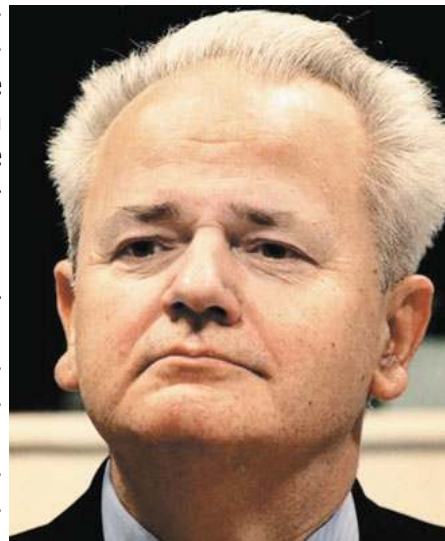
Prema tome, sve i kad se sve sredi i kad Bosna postane normalnom građanskom državom, ona će biti pretežno islamska enklava u Evropi, a da bi bila i stvarno multietnička i multireligijska, najviše ovisi o Hrvatima. Ne smiju se više tako masovno iseljavati, a RH mora učiniti mnogo, mnogo više za njihov – ne samo ostanak – nego i povratak u Bosnu.

Pitanje:

Na kraju još samo jedno pitanje. Bez obzira na sve negativnosti, činjenica je da je Daytonom prekinut rat i ponovno uspostavljen mir. Zar to nije najveći i najvažniji uspjeh Daytonu?

Odgovor:

To je najveća neistina, unaprijed namješteni scenarij da bi to tako izgledalo. Kada brojne skupine unutar mirovnih snaga, a posebno Engleska i Francuska nisu uspjele pobunjenim Srbima osigurati odlučujuću pobjedu, odjednom je SAD prepoznala svoj strateški in-

teres pa je u skladu sa svojim neotkrivenim planovima prisilila Tuđmana da s Izetbegovićem u Splitu potpiše ugovor o zajedničkoj obrani. U skladu s tim ugovorom

pobjedom definitivno okončale rat. No, iz Washingtona je uz prijetnju NATO zrakoplovstvom stigla zapovijed da se napredovanje zaustavi.

nije vratila, a mnogi se neće nikada ni vratiti.

Zašto je to Amerika učinila. U skladu s njezinom novijom strategijom uspostave programiranog kaosa:

da bi bilo nužno njihovo prisustvo u cilju zavođenja reda i „uvođenja demokracije“ - Bosna je morala postati nestabilnom regijom. Ovo nije nikakva teorija zavjere, jer činjenice to dokazuju. Dakle, mir nije uspostavljen Daytonom, nego je zbog strateških potreba „Daytonskog kazališta“ bilo potrebno onemogućiti normalno, brzo i bez puno

rom su kao nastavak oslobodilačke vojno-redarstvene akcije Oluja Hrvatske snage skupa s bosanskim krenule u oslobađanje Bosne. Demoralizirana vojska pobunjenih Srba je praktično bez otpora bježala, tako da su oslobodilačke snage vrlo brzo stigle do ispred Banjaluke i da su tako nastavile u samo nekoliko dana bi stigle do Drine i tom čistom

Washington je to opravdavao opasnošću od vala izbjeglica, kojih bi bilo sigurno mnogo manje nego što ih je u vrijeme rata izbjeglo iz Bosne – pretežno u Hrvatsku. Da je ta brižnost bila velika, strateški smišljenu laž nije teško dokazati. Iz Srbije su se izbjeglice brzo mogle vratiti svojim kućama, dok se ogromna većina onih koji su u vrijeme rata pobjegli pred Srbima do danas

žrtava okončanje rata.

Želio bih se nadati da će nova vašingtonska administracija unijeti više ljudskosti u svoje strategije, kao da će RH odnos prema najvažnijoj komšijskoj državi uskladiti s razumom i etikom.

Tako nam Bog pomogao!

TAKO SMO LIKVIDIRALI BRUNU BUŠIĆA (4)

**DNE 15. SIJEČNJA
1992. GODINE (4)**

Istražitelj: Pero. te ...

Kod koga su se te ideje rađale? Blagoje Zelić: Istražitelj: Blagoje Zelić:

Pa kod Gudelja su se rađale te ideje. Da li je on dobio neke falš nacрте Pa neki nacrti, koje je neki podoficir navodno uradio ... to je net-

Istražitelj:

I kako se to dalje razvijalo?

Blagoje Zelić:

Čujte, on je isticao kako Bruno želi nacрте od „Lore“ dobiti, da on želi da se upozna s tim ...

Istražitelj:

Da li je on te nacрте dobio?

Blagoje Zelić:

Tko?

Istražitelj:

možda?

Blagoje Zelić:

Kod nas kao službe ... ja ne vjerujem da je dobio neke falš nacрте

ko uradio u režiji s nekim oficirrom KOS-a, tko je, ja nemam pojma ... To je više bila smijurija s tim nacrtima.

Istražitelj:

Što je bilo s tim nacrtima?	Blagoje Zelić:	Istražitelj:
Blagoje Zelić:	Nije vam bilo to ... to nema veze ...	Da li je do toga došlo?
Taj nacrt je završio tamo ... On je dat Peri.	Istražitelj:	Blagoje Zelić:
Istražitelj:	Znam, ali trebalo je reći to je nacrt od toga i toga, nacrt je morao nositi neko ime. Nacrt koji se ne zna od čega je, nikakav je nacrt. Kakve on koristi ima od toga?	I došlo je do toga.
Tko mu je dao to?		Istražitelj:
Blagoje Zelić:		Kako?
To mu je dao, ja mislim, operativac naš.	Blagoje Zelić:	Blagoje Zelić:
	Da shvaćam, razumijem ...	U stvari oni su posjetili Brunu. Oni su se poznavali.
Istražitelj:	Istražitelj:	
Gdje?	Da li je taj nacrt uopće postojao?	Istražitelj:
Blagoje Zelić:	Blagoje Zelić:	Gdje su ga posjetili?
Pa kažem vam, ja ne znam ...		Blagoje Zelić:
Istražitelj:	Pa kažem vam, to je nešto što je izazvalo smijuriju, sve u svemu ništa.	Oni su ga posjetili u Parizu.
Kakvi su nacrti, što je bilo rečeno od čega su ti nacrti?	Istražitelj:	Istražitelj:
Blagoje Zelić:	I kako se onda dalje razvijalo?	Gdje, kod koga?
To je sve skupa jednostavno ništa. Ja ne znam kako vam uopće objasniti taj nacrt.	Blagoje Zelić:	Blagoje Zelić:
Istražitelj:	Sjećam se dobro uvijek na insistiranje Srećka da se ne rastežu stvari i da se stvari ne dovedu u priliku u kojoj mogu da se kompliciraju. On je insistirao da se upriliči sastanak sa svim suradnicima i sa Brunom.	Čujte, kod koga u Parizu, u kojoj ulici, ja vam to stvarno ne bih mogao reći.
Nacrt je morao nositi ime?		Istražitelj:

Kakvu nagradu?	Blagoje Zelić:	Istražitelj:
Blagoje Zelić: Oni su dobili novčanu nagradu koja se onda kretala negdje oko 100.000 DM, tako mi se čini.	Isto u Parizu. Istražitelj:	Nego gdje? Blagoje Zelić:
Istražitelj:	Kada je to bilo?	To je bilo u jednom restorančiću, u jednoj ulici, gdje se sjelo, popili jednu pivu, popričali i njima je uručena ta nagrada.
Tko je njima tu nagradu predao i gdje?	Blagoje Zelić: Ja ne znam, može biti mjesec dana nakon izvršenja ove akcije.	Istražitelj:
Blagoje Zelić:	Istražitelj:	Do prije nekoliko dana vi ste tvrdili da su atentat izvršili Sindičić i jedan Sarajevski saradnik. Zašto ste to tvrdili?
Tu je nagradu njima predao Josip Perković skupa sa mnom. Ja sam zapravo prisustvovao kad je on predao tu nagradu.	Kod koga je to predano, u stanu, u restoranu, u hotelu?	Blagoje Zelić:
Istražitelj:	Blagoje Zelić:	Nemojte mi se ništa čuditi ... sve mi se to izmješalo. Pa vidite sad kad ste me podsjetili na to, to je druga stvar ...
Gdje?	Nije u ničijem stanu.	

UDBA (1)

Izvor: hr.wikipedia.org

UDBA je kratica za Uprava državne bezbednosti (srp.). Ona je bila tajna policija za vrijeme druge Jugoslavije, nastala je 1946. i prestala je djelovati pod tim imenom raspadom SFRJ u 1990-ima. Danas u Srbiji djeluje reorganizirana agencija pod imenom Bezbednosno Informativna Agencija (BIA)

UDBA je nastala u ožujku 1946., i to nakon reorganizacije OZNE, službe pod čijim su nadzorom i koordinaciji učinjeni stravični zločini nad hrvatskim civilima i ratnim zarobljenicima nakon Drugog svjetskog rata. 1966. UDBA je preimenovana u Službu državne bezbednosti (srp.). Ona se kao civilna kontraobavještajna služba nalazila u sastavu SSUP-a, sastojala se od četiri glavna odjela koja su se bavili:

- unutarnjim neprijateljem (nacionalizam, Crkva,...),
- emigracijom (hrvatska, albanska,...),
- stranim obavještajnim službama,
- tehnikom praćenja i prisluškivanja.

SRAM VAS BILO USTAŠE! (1)

Lasa Šukilo, Zagreb

Povika na vuka,
a lisica piliće krade.

DRUŽE TITO, EVO NAS!

Stare partizancine i njihova družba. Ivan Fumić, Tomislav Badovinac, Josip Manolić, Stjepan Mesić, Ephraim Zuroff, Zvonko Ivanković Vonta, Alen Budaj, Damir Kajin, Slavko Goldstein. I tsl. Obično počinju, i to glasno, ova-ko:

„Eno ih opet. Na glavama im ustaške kape. I latinično U. Crne košulje. Thompson.“

Onda potihlo: „Radi Gorane.“

Dolazi im odgovor:

„Pa nema ustaša. Pomrli su. To su samo neki provokatori, koji se ubacuju na koncerte. Znete li za Bleiburg? Za Tezno?“

Partizani, opet po svome:

„A Jasenovac? Tamo su stradali nevini ljudi. Na Bleiburgu je bilo i zločinaca.“

Pa, opet tiho: „Radi Gorane“.

OJ, KOZARO, KOZARICE MOJA

Goran? Koji Goran?

Goran Štrok.

GS Hotels & Resorts, „krovnna kompanija“ Gorana Štroka, o njemu bilježi. Za obično pučanstvo, ali i za poslovni svijet:

„U Hrvatskoj imamo Jadranske luksuzne hotele u koje spadaju: Hotel Excelsior & Spa, Dubrovnik

Palace Hotel, Conference & Spa, Hotel Bellevue, Hotel Kompas, Grand Hotel Bonavia, Konavle Turizam, Jadranska Trgovina, Jadranski Razvoj i Adria Protection, Jadranske luksuzne servise – turističku agencija i Jadransku Turističku Zakladu.“

Odakle ti sve to družbe? Nisi valjda oficirsko dijete?

„Goran Štrok, rođen u Hrvatskoj za vrijeme bivše Jugoslavije, odrastao je u Zagrebu, gdje je nakon završene srednje škole upisao Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu. Kao sin vojnog generala i junaka iz drugog svjetskog rata, koji je sudjelovao i u španjolskom građanskom ratu.“

Sin partizanskog heroja. Imao si priliku pokazati što znaš. Zar ne?

„Od 1975. do 1978. godine Goran Štrok je bio zaposlen u jednom od uspješnijih državnih trgovačkih društava u bivšoj Jugoslaviji, Velebitu, sa sjedištem u Zagrebu, gdje je radio na vanjskotrgovinskim poslovima i sudjelovao u sklapanju ugovora u vrijednosti više od 200 milijuna dolara.“

Onda se približio kraj Juge, pa si zbrisao? Naglo si zavolio Zapad. Pokušao si s novinama, ali su one propale.

„Krajem 80-ih i početkom 90-ih godina prošloga stoljeća Goran Štrok je s partnerima, uključujući i Dereka Marklanda, sudjelovao osnivanju prvih novina u privatnom vlasništvu u istočnoj Europi, ZAPAD.“

Prilike su se smirile. Lustracija je

Stjepan Mesić i Goran Štrok

zaboravljena. Počelo se uzimati. Kad već nema zlatnine, dobri su i vrhunski jadranski hoteli? Najprije u Rijeci. Iznenada si zavolio hoteljerstvo.

„Godine 1994. Goran Štok se odlučio za promjenu u svom poslovnom životu. Učinio je prvi iskorak u hotelskom i ugostiteljskom sektoru iz čega je kasnije nastala kompanija GS Hotels and Resorts, koja djeluje i danas.“

Išlo je brzo. Nisu imao vremena za Oluju i Bljesak, kao one braniteljske budale?

„Sve je počelo kada je okupio tim visoko kvalificiranih i motiviranih stručnjaka, te burne 1995. godine kupio Grand Hotel Bonaviju u Rijeci, hotel koji na raspolaganju ima 161 sobu.“

Love je bilo?. Skupilo se? Dugo je živio drug Tito!

„U posljednjih dvanaest godina u hrvatski turizam uložio je više od 110 milijuna EUR-a.“

Dosta, kako bi od komunjara došlo do gospara?

„U travnju 2001. godine kupljen je Hotel Bellevue, smješten u Dubrovniku, a u siječnju 2002. grupacija je kupila i potpuno devastirani Hotel Dubrovnik Palace s 320 soba, dok je u prosincu 2003. kupila Hotel Kompas kapaciteta 115 soba – svi hoteli smješteni su u Dubrovniku. Hotel

Excelsior, Bellevue i Kompas kupljeni su prema uvjetima javnih natječaja od strane Hrvatskog fonda za privatizaciju.“

Krenulo te? Uz pomoć druga Račana, kad već više nije bilo druga Tita? Imaš Hrvatsku. Svoju vladu, svoje vrhovništvo u njoj? I

nalaze se na spektakularnim lokacijama s veličanstvenim pogledom na jedan od najljepših gradova svijeta.“

Ustaše? Jesi li njima što ostavio? Ili barem domobranima.

Što uopće pitam? Njima, blentavim ustašama. Dosta je što su

veterane Domovinskog rata, koji su, eto, za tebe ratovali!

„Hotel Dubrovnik Palace kupljen je prema natječaju tvrtke Hoteli Maestrali d.d., koja je u državnom vlasništvu, dok je Grand Hotel Bonavia kupljen otkupom dionica u vlasništvu malih dioničara i veterana domovinskog rata, te dionica koje su bile u vlasništvu Hrvatskog fonda za privatizaciju.“

Koji vidici?

„Sva četiri dubrovačka hotela

se, kako kaže Ivan Fumić, do grla napili jasenovačke krvi. Sram ih bilo! Ha, imali su prilike i u Domovinskom ratu.

Izvor:

<http://www.gshotelsresorts.com/pdf/GS-Biography-Croatian.pdf>

3. siječnja 2007. godine

SREBRENICA: PLANIRANI HAOS (2)

Poslano sa:

srpskemučenice@yahoo.co.uk

ALIJA JE IZDAJNIK

NA OSNIVAČKOJ skupštini SDA 26. maja 1990. godine, u Sarajevu, vladala je "neopisivo euforična atmosfera". U trajnom sećanju Ibrana Mustafića ostaće govor dr Brozovića iz Zagreba koji je rekao da je "interes hrvatskog naroda granica na Drini". Za reč se tada javio i budući autor "Planiranog haosa". Kazao je:

"Dolazim iz Srebrenice, opštine koju Srbi, zbog njihovog navodnog iseljavanja pod pritiskom, već proglasiše bosansko-hercegovačkim Kosovom. Ja se, uz Božju pomoć, nadam da će SDA odbraniti i sačuvati to bosansko-hercegovačko Kosovo. Aplauz se prolomio."

Osamnaest godina kasnije Mustafić, u "Planiranom haosu" piše: "Bože, tada toliko ushićenja, a da sam znao sa kakvim lupežima imam posla, logičnije bi bilo da sam doneo bombu i bacio je na taj skup! Ne da ne pomogoše u odbrani, nego naprotiv, svojim odnosom i direktnim učešćem doprineše da Srebrenica bude grad genocida nad bošnjačkim narodom, a posle genocida potpisale tapiju da je Srebrenica 'drevni srpski grad'. Seme im se zatrlo!"

IBRAN Mustafić igrao je jednu od ključnih uloga u osnivanju SDA u Srebrenici u kojoj još nema Naser Orića (on će ovde stići nešto kasnije). Za predsednika Inicijativnog odbora izabran je Besim Ibišević, a za potpredsednika Ibran Mustafić. Ibišević kaže da su on i Mustafić bili "istih godina i istih ili sličnih ideološko-političkih shvatanja, rodnom iz Potočara i Dobraka, dva ustaška legla, prema vokabularu srpskih nacionalista. Ibran je voleo govoriti velike reči i obećavati mnogo."

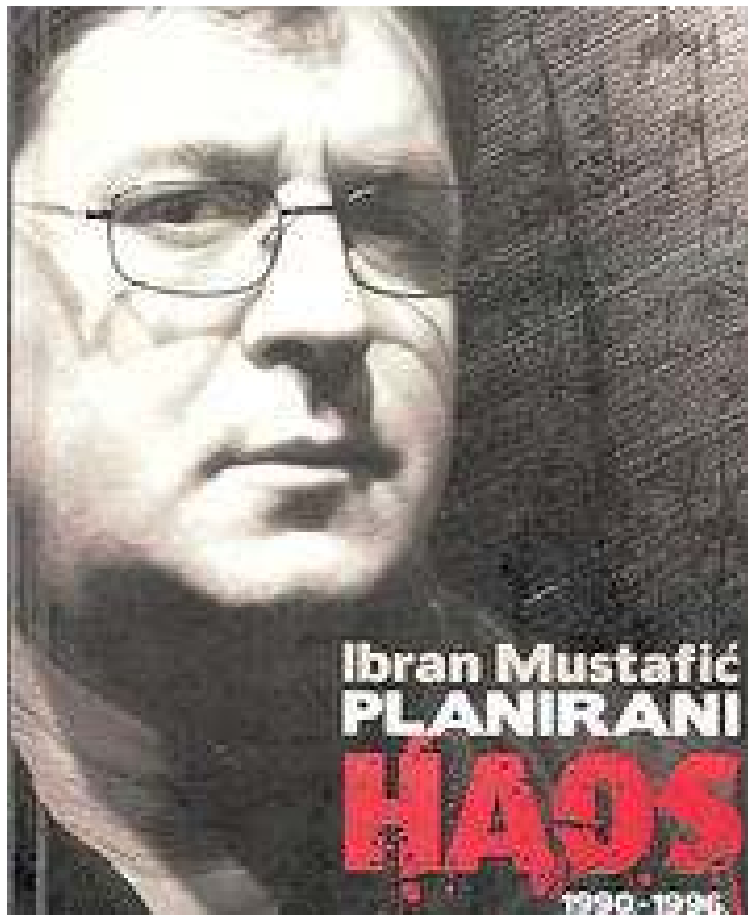
Mustafić, međutim, smatra da je svojim govorom na osnivačkoj skupštini SDA u Srebrenici oduševio 10.000 prisutnih i "bespogovorno postao narodni miljenik". Jedno mu je mnogo krivo - Alija nije hteo da dođe na njihovu osnivačku skupštinu i

nikad se nije udostojio da poseti Srebrenicu.

Na skupu Alinijih pristalica u Pećima, Ibran Mustafić je svojim govorom naelektrisao atmosferu. Rekao je: "Juče je u Srebrenici bio šejtan Nijaz Duraković (predsednik SDP BiH). A takve šejtane mi trebamo na kolac nabiti, da se ne povampire." I dodao: "Ako nam Srbija ne da pola elektrane na korišćenje, mi ćemo je srušiti!"

Evo još nekoliko podataka iz biografije Ibrana Mustafića, koje je on o sebi ostavio: izbegao je, kaže, četiri atentata koja su na njega pokušali da izvrše ljudi iz muslimanskih redova zbog toga što se nije slagao sa načinom na koji je vođen rat i politika u Srebrenici. U julu 1995. godine, zarobili su ga pripadnici Vojske Republike Srpske, u pritvoru je proveo do 1995, kada je razmenjen za srpskog pukovnika Aleksu Krsmanovića. Onda je stao na čelo organizacije "Majke Srebrenice i Podrinja". Upamćena je njegova izjava na spomen-groblju u Potočarima. Ugrabivši mikrofonski uzviknuo je: "Smrt genocidnoj tvorevini Republici Srpskoj!"

Na kraju Mustafić je napisao knjigu "Planirani haos" u kojoj je iz prve ruke opisao šta se događalo u Srebrenici i Podrinju od početka devedesetih do 1995, i kako su Bošnjaci stradali od svojih vođa i kabadahija.

To je priča o carstvu kriminala, zla, nemaštine, boleštine, nemovala i razvrata malih bogova rata.

PRVU vest o raskolu u centrali SDA Ibrahim Mustafić primio je sa suzama u očima. Kaže da je lično osećao da "nekome smeta". Nezvan, učestvovao je na konvenciji SDA u Sarajevu, na kojoj su se podelili Alija Izetbegović, s jedne, i Adil Zulfikarpašić i Muhamed Filipović, s druge strane (koji su potom osnovali MBO), mada nikada nisu među sobom narušili prijateljstvo.

Tim povodom Mustafić o Aliji Izetbegoviću piše:

"Izetbegoviću nikada neću prećutati jedno umeće u kojem je bio neprikosnoven, a to je prevelika mudrost. Mada mnogi smatraju mudrost vrlinom, u većini slučajeva mudrost je veličina ljudske kvarnosti. Usudio bih se reći da je mudrost odlika munafika, jer iskreni ljudi ne mogu biti mudri. Iskrenost je temelj vere, a mudrost je temelj prevare.

Svaki čovek koji misli da se bavi politikom u kojoj mu je cilj da samo zadovolji svoj sopstveni ego, neka samo prouči Aliju. Alija je čudo od čoveka, da je pozitivno,

ne bi se moglo platiti, ali, na našu žalost, to je negativno čudo koje ćemo plaćati u narednih sto godina, ako preživimo.

Tito je bio jedini diktator za kojim se plakalo, a Alija je bio jedini 'demokrata' - izdajnik, kome se verovalo."

O ALIJI Izetbegović, Mustafić, inače, misli sve najgore:

"On je čovek koji je uništio državu nad kojom je položio zakletvu, sa svojim pajtašima opljačkao je većinu sredstava doniranih za odbranu domovine, razorio je moral kao najveću vrednost svoga naroda".

Nemilosrdna borba za vlast među Muslimanima u Srebrenici dobija novu snagu raspisivanjem višestranačkih izbora u BiH, novembra 1990. Još uvek su Srbi i Muslimani bili zajedno na listama.

Ibrana Mustafića opominje prijatelj: "Ja vidim da si ti istinski vođa naroda, ali nemoj da ti to udari u glavu!" Biraju ga za republičkog poslanika i on se sreće sa Alijom u Skupštini Republike BiH i sa njim se odmah sukobljava. Aliju posprudno smatra "srbijanskim genijem", koji omogućava da u BiH

SANU i KOS sve drže pod kontrolom".

Optužuje ga da je radio pod beogradskim mentorstvom!

Da bi pokazao koliku je moć tada posedovao, Mustafić navodi pretinju koju je uputio Momčilu Mandiću, tadašnjem pomoćniku ministra za kriminal u Vladi BiH:

"Mandiću, rešenje koje ti pošalješ u Srebrenicu o imenovanju Srbina na mesto komandira policije, čim se vratim u Srebrenicu istog momenta će biti poderano i zapaljeno pred kolektivom stanice javne bezbednosti u Srebrenici. I da znaš, Mandiću, u Srebrenici sam ja vlast a ne ti! Sa takvim ponašanjem i eksponiranjem, kada pođeš u Srebrenicu, na Turbetu, mestu gde počinje teritorija opštine Srebrenica iz pravca Bratunca, moraš mene nazvati i pitati hoću li ti dozvoliti ulazak! U protivnom, neće ti niko garantovati bezbednost!"

Kako Muslimani nisu imali svog čoveka sposobnog da rukovodi policijom, posle tog događaja poslali su u Zagreb 40 momaka na obučavanje!

AŠIK (ZALJUBLJEN)

Luka Botić napravio je uspješan prepjev pjesme o nesretnoj ljubavi Bošnjaka Adila i Splićanke Mare. Evo dijela tog prepjeva:

„U Turčina đulvodica, slatko miriše;
al' je ljepša djevojčica, ljepša od ruže;
A ja Turčin ginem za djevojkom,
Za djevojkom, krotkom golubicom!"

U Turčina bio vosak, bio izbiran.
Al' djevojka još bjelija, no je vosak sam;
A ja Turčin ginem za djevojkom,
Za djevojkom, krotkom golubicom!

U Turčina med je sladak, sladak, presladak;
Al' riječi djevojčice, slađe od meda;
A ja Turčin ginem za djevojkom,
Za djevojkom, krotkom golubicom!

U Turčina žerav konjic, kao pelivan;
Al' ni konjic nije stasan, kao djevojka;
A ja Turčin ginem za djevojkom,
Za djevojkom, krotkom golubicom!"

KAZNENA PRIJAVA PROTIV RAVNATELJA SREDIŠNJE POREZNE UPRAVE IVICE MLADINEA

Radovan Smokvina, dipl. ing.,
Švicarska

Protiv ravnatelja središnje porezne uprave Ivica Mladinea kao i djelatnika te ustanove podnio sam Mladenu Bajiću, glavnom državnom odvjetniku RH, 19. ožujka 2007. godine kaznenu prijavu zbog teškog kršenja Ustava RH, i to članka 51. koji govori, da se porezni sustav temelji na načelima jednakosti i pravednosti, da je svatko dužan sudjelovati u podmirenju troškova u skladu sa svojim gospodarskim mogućnostima. Isti su krivi prema sljedećim člancima Kaznenog

z a k o n a
RH: 337.,
338., 339.,
344., 345.,
346., 347.
i 348. Ovu
kaznenu
prijavu do-
stavio sam
na znanje i
ravnanje
predsjedni-
ku Repub-
like Hr-
v a t s k e
Stjepanu

Mesiću i predsjedniku Vlade RH
dr. sc. Ivu Sanaderu.

Nikakvog odgovora do danas
nisam primio.

Kaznenu prijavu obrazložio sam
sljedećim.

Jedan funkcionalan i pravedan
porezni sistem je bitan faktor za
stabilnost i prosperitet neke

zemlje. U mnogim zemljama Afrike pa tako i u Hrvatskoj stvorene su takve porezne institucije koje odvajaju „elitu“ od naroda kad je u pitanju plaćanja poreza, ustvari u RH kao i u afričkim državama „elita“ (milijunaši ili milijarderi) uopće ne plaća porez, a to je nažalost i slučaj u RH iako se Hrvatska nalazi na europskom kontinentu, ali nažalost, predstavlja primjer jedne nerazvijene fiskalne države sa svim negativnim posljedicama kao u spomenutim afričkim državama, pa se zato prosperitet, blagostanje, sloboda, mir, demokracija, ravnopravnost pa čak i jedinstvo naroda ne može uopće niti zač-

Radovan Smokvina

ti, a kamo li provesti kao što je to slučaj, na primjer, u zemljama Skandinavije, Nizozemske, Švicarske, Velike Britanije i drugim europskim državama.

Evo samo nekoliko najuočljivijih primjera hrvatske „elite“: general Zagorac, general Čermak, general Rojs, bivši šefovi kabineta predsjednika Tuđmana: Ivić Pa-

šalč i Hrvoje Šarinić, bivši ministar vanjskih poslova Miomir Žužul, bivši šofer Dukata Luka Rajčić... i mnogi drugi novokomponirani hrvatski bogataši koji nisu do sada plaćali porez, a nitko od porezne uprave (fiskusa) im uopće nikada nije smio postaviti pitanje otkud im odjednom silan novac i bogatstvo. Takva pitanja se ne postavljaju, jer upravo „elita“ drži pod kontrolom i upravlja fiskusom i to po istom principu kao i u spomenutim tipičnim afričkom državama.

U hrvatskom kaznenom zakonu piše da se kazneno djelo čini činjenjem ili ne činjenjem i da je pravednost ispred zakonitosti pa se prema tim osnovnim načelima može zaključiti da su gospodin Ivica Mladinea i njegovi suradnici iz porezne uprave najodgovorniji za sva počinjena kaznena djela „elite“, jer su „elitu“ štitili i još danas je štite i motiviraju na daljnje pljačke. Problem je ipak u „šutljivoj većini“ u onima koji sve vide, znaju, ali ne poduzimaju ništa, a morali bi. Kazneno treba progoniti pored porezne uprave i državne odvjetnike, suce, sudske vještake, policiju, političare zbog opće zavjere šutnje i općeg vrlo opasnog blefiranja.

Kaznenoj prijavi su priloženi dopisi upućeni poreznoj upravi UKOK-82 od 25.1.2007. i dopis od 13. lipnja 2006. na hrvatskom i engleskom jeziku. O svemu su obaviještene razne institucije Europske Unije, udruge, internetni portali...

REGULARNOST IZBORNE PROCEDURE (1)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

"Ti, ti si ubijao. Da, da... vidi ga, kuda si krenuo... Tebi, tebi govorim, što se sada praviš mutav, ustašo!", vikao je BRADONJA našem nemoćnom Vukovarcu.

"Ja nikoga nisam ubio! Ubij me ako jesam!", usudio se odgovoriti i protusloviti zarobljeni, zgaženi i poniženi Vukovarcu.

"Ne ću te ubiti. Tebe ću klati!", završio je dijalog BRADONJA...

Samo u toj jednoj dramatičnoj životnoj sekvenci možemo pojmiti svu nagomilanu nemoć HRVATSKOG OBIČNOG ČOVJEKA u situaciji kada se između njega nalazi nit koja život dijeli od opstanka-smrti...

ŽRTVE... I KRVNICI S DRUGE STRANE... Tada nije bilo "sa strane" ubačenih provokatora.

16 godina poslije u potpuno "slobodnoj" Hrvatskoj...

Državna TV upriličuje skupnu prezentaciju političkih stranaka čiji predstavnici nastoje prijeći prag Sabora.

Dvije skupine ljudi. Svrstane lijevo i desno od para voditelja.

Postavljaju se unificirana već unaprijed određena pitanja.

Ulazak u NATO? LEGALIZACIJA POBAČAJA? LAKIH DROGA?...

Pljušte odgovori i replike...

Voditelj se vidno zabavlja ceremonijem.

Stvara privid kako kroti lijevu i desnu, pred TV kamere zalutalu, gomilu.

NOVAK SRZIĆ kriješteći uvađa red i redosljed ponašanja pred svekolikim auditorijem.

Doista se trude, iako su napeti, biti ležerni.

18 sati i 50 minuta...Tada na red dolazi zamjena već postavljenih glasačkih kutija s onim sakrivenim, koje kutije sadrže i 500.000 (petstotinatisuća) glasačkih listića nepostojećih glasača... Ova je prevara odavno pripremljena.

Izbori su već sada lažirani", otprilike tako je odjekivala studijom HTV-a iz "gomile" primitivca bačena "petarda".

U prvi su mah i voditelji bili zatečeni ovakvim "ispadom" zadržavajući "primitivca".

Međutim, u stilu iskusnih djelatnika MEDIJSKE BANDE, koja štiti BANDITE na javnoj sceni, ignorirali su ovu javno izrečenu tvrdnju o već pripremljenoj izbornoj krađi.

I opet NATO, POBAČAJ, DROGE, NEDJELJA... Voditelj se "zacenio" od svojih dosjetki... upriličenih za eventualne ubačene "petarde".

HLOVERKA se opet kriješteći kikoće...

A mi pred TV ekranima osjećamo se opljačkanim, prevarenim, napuštenim, i puni smo one već poznate VUKOVARSKE NEMOĆI I BIJESA.

Svakako, u ovoj se "gomili" danas nalaze ubačeni sumnjivci poput GRANIĆA, ČEHOKA, LESARA, ŠKARE-OŽBOLT, primjerak MLADEŽI..., kojima ovi parlamentarni izbori znače ŽIVOT ili SMRT.

I sve naoko djeluje regularno, što Hloverka koristi i emisiju "uljuđeno" privodi završetku.

I onda u TV studiju pred voditelje padne "petarda".

"Kakva su to već unaprijed sastavljena pitanja o NATO-u, POBAČAJU, RADU NEDJELJOM, EU, PRIVREDI... Izbori će biti regularni i poštteni 25. studenog do

VLADIMIR PUTIN USPAVAO SIBIRSKOG TIGRA

Lasa Šukilo, Zagreb

Brz, odlučan, spretnan. Tras-bum. Puf.

Na čistini izvalio se ogroman medvjed. Iz grmlja u Bugojanskim šumama izlazi drug Tito. Nasmiješten. Nazočna ekipa Jugoslavenske Radio Televizije oduševljena plješće. Spašeni su od sigurne smrti. Goropadna neman bi ih samljela. No, našao se tu drug Tito, što samo po sebi dovoljno govori. Sve za malog čovjeka. Samoupravljača.

Čekajte, čekajte. Ljudi! Pa, drug Tito je odavno umro. Nešto sam pomiješala. Uzela sam krivi scenarij.

Ah. Evo pravog.

Na čistini leži leži veliki sibirski tigar. Zaštićena zvijerka. „Majstor džuda i bivši agent KGB-a“, Vladimir Putin, „odjeven u kamuflažnu odjeću i vojničke čizme iskočio je iz šume“, iz sibirske tajge, „i pogodio zvijer“. „Ruski premijer Vladimir Putin u nedjelju je“, svejedno u koju, „filmsku ekipu znanstvenika spasio od velikog tigra koji se oslobodio iz zamke i spremio se napasti novinare u nacionalnom parku Ussuri na dalekom istoku zemlje, izvijestila je ruska televizija na početku središnjeg tv dnevnika.“

„Nakon toga Putin je znanstvenicima pomogao izmjeriti goleme

tigrove zube te mu oko vrata pričvrstiti satelitski odašiljač. Onda je usnulu zvijer poljubio u uho.“

Dobro. NKVD sve prati. Čim je tigar izišao iz kaveza odmah je to javljeno Vladimiru Putinu. Malo je nejasno kako se on našao tamo u grmlju, svega nekoliko metara udaljen od životinje, tisuće i tisuće kilometara udaljen od Moskve.

Dobro. Recimo, možda je i to moguće. Namirisao tigar Vladimira Putina, koji se šetao po Sibiru, pa je od sreće rastrgao kavez, čim mu se Gazda približio. Ali, odakle se tu zatekla ekipa znanstvenika. I to s tv ekipom?

Dobro. Neka je i to. I znanstvenici vole sve znati. Zanimala ih je sveza Vladimira Putina i sibirskog tigra. Pratili su već dulje vrijeme njihove susrete. Međutim, otkud odjednom tu i tv ekipa ruske državne televizije?

Eh! Zdravo drugovi! Jel' jasno? Jeste družo Tito!

**Tito, Partija!
Tito, Partija!**

Mali moj bio si dobar

MRTVIMA SUDI BOG, A NE ZUROFF

Diana Majhen, Zagreb

Najavljeni odlazak Zorana Milanovića te Slavka i Ive Goldsteina na Bleiburg čovjek nipošto ne smije gledati na isti način. Milanović skuplja političke bodova i pridobiva neodlučne glasače. No, nevezano na njegove motive, njegov odlazak na Bleiburg je nešto što može u konačnici donijeti više dobrog nego lošeg.

Kada su Goldsteini u pitanju, potreban je oprez.

Jer, ne bave se Goldsteini poviješću godinu-dvije, nego dugo, dugo vremena. Kroz svo to vrijeme, uvijek su ih i jedino zanimali ustaški zločini, a Bleiburg je bio tek usputno spomenut u njihovim člancima, da bi odmah potom njihovo zanimanje u javnosti za njega nestalo. Od kuda sada odjednom ta nagla odluka o odlasku na Bleiburg, nakon što su ga godinama samo usputno spominjali, a nikada i posjetili, moguće bi nam najbolje objasnio skorašnji ulazak Hrvatske u EU.

Kako god mi gledali na taj ulazak (ja osobno ne gledam baš blagonaklono), on će pokrenuti i pitanja za koje su se naši „antifašisti“ tako zdušno trudili da ne budu postavljena 60 godina. Hrvatska više neće biti dio zemlja u kojoj pravosuđe štiti partizanske zločine, te prijave protiv onih koji su ih činili zatvara u ladice i baca ključeve istih. Svatko od nas, koji je te prijave podnio ili je naveden kao svjedok tih zločina, moći će vrlo glasno upitati tko je i gdje zakopao te slučajeve, te zašto se oni ne istražuju. I to ne upitati hrvatsko pravosuđe koje i dan danas štiti udbaške i partizanske zločine, nego ta pitanja postavljati dovoljno glasno da se čuju širom te iste EU

u koju nas guraju.

Vrlo, vrlo nezgodno za nekažnjene zločince i njihove potomke, koji čine sve ne bi li njihovi pretci ostali upamćeni kao časni borci, a ne kao podmukle, sadističke masovne ubojice i kokošari, upravo onakvi kakvi su i bili.

I baš u to vrijeme, evo Goldsteina, oca i sina, na Bleiburgu.

Ne zaboravimo da je naša, hrvatska povijest, pisana uvijek od drugih. Nikada nije napisana istinito, nikada je u biti i nisu pisali Hrvati. I, isto tako, ne zaboravimo da su Goldsteini povijesničari. Pa tako, svatko tko je na Križnim putevima i na Bleiburgu izgubio nekog svog, neka dobro vodi računa o tome što će biti nakon te čuvene posjete Goldsteinovih.

Nekako mi se čini, da će broj nevinih hrvatskih žrtava biti puno, puno manji od onog stvarnog. Da će se masovni zločini nad civilima i razoružanom vojskom prikazati na jedan drugačiji način, a da brojke stradalih neće ni približno odgovarati istini. Sumnjam da će Goldsteini propustiti priliku da preduhitre istraživanje zločina na Bleiburgu koje će se sasvim sigurno voditi nakon ulaska u EU.

Moguće su zaključili kako je puno bolje da prije tog ulaska već napišu taj dio hrvatske povijesti, kako ona prava, istinita povijest, nikada ne bi ugledala svijetlo dana.

Još je zanimljivije to, što Efraim Zuroff neprestano naglašava da on pojma nema o razlogu odlaska Goldsteinovih na Bleiburg. No, za razliku od dosadašnjih svojih ispada u kojima nas je Zuroff učio kako se moramo ponašati i koje pjevače trebamo slušati, ovaj put je doista prešao sve granice. Kaže Zuroff, kako nisu svi mrtvi jednaki i ne zaslužuju da se prema njima

jednako postupa.

Ne znam, niti me uopće zanima, što vjera g. Zuroffa kaže po tom pitanju, ali s obzirom da ja ne nalazim za shodno miješati se u unutarnje stvari Izraela, to nije ni bitno. No, s obzirom na to koliko se dugo isti bavi Hrvatskom, trebao bi znati da naša, katolička vjera uči kako je jedino Bog mjerodavan da odluči o tome koja je razlika između mrtvih, te tko i na koji način treba ispaštati za svoje grijehе.

Dakle, Bog, a ne Zuroff, bar po onome kako su mene učili na vjeronauku.

Nadalje, podsjetimo se da je među pobijenim Hrvatima na Bleiburgu i Križnim putevima bilo djece i žena, a da je i hrvatska vojska koja je smaknuta bila razoružana, te se isto smatra ratnim zločinom u svim civiliziranim zemljama svijeta. Za sve te pobijene ljude nikada nije održano suđenje, nikada se nije ustanovila nečija krivica ili nevinost, oni su jednostavno smaknuti po kratkom postupku, čime su im uskraćena sva njihova ljudska prava.

I tako dugo, dok Zuroff ne izađe u javnost s dokumentima koji potvrđuju kako su svi ti naši smaknuti Hrvati imali pravedno suđenje na kojem su proglašeni krivima, oni su nevini. Zato, što im krivica nikada nije dokazana. Ukoliko Zuroff nikako ne može a da se ne bavi događajima iz NDH, mogao bi se pozabaviti s onih 28 židovskih generala HOS-a. Što se naših mrtvih tiče, za njih smo mi tu da se potrudimo da ne budu zaboravljeni.

Po mogućnosti, bez da ih u povijest strpaju Goldsteini.

DON SEKRETAR

Lasa Šukilo, Zagreb

Kako se počelo ...

Da. Kako se krenulo moglo bi se daleko i dogurati. Sve do pakla. Što nam, uostalom, priječi i ući u njega?

Nakon svećenika-kurvara i svećenika-pedofila dobivamo i svećenike-podvoditelje. Za tu pak,

nama običnim vjernicima novu struku, kako bi se izrazio Karl Marx, a ne bi ništa protiv imao niti Josip Broz Tito, nužna su sredstva i predmeti rada. Ako ih nema, treba ih pribaviti. Onako, kako se to već radi.

Don Antonio Rungi iz mjesta Mondragone u južnoj Italiji upravo organizira natjecanje u ljepoti za časne sestre na kojem se upriličuje izbor za „Miss časnih ses-

tara cijele Italije“. Nije poznato ima li crkvenu licencu za taj svoj, smijemo li reći, čudni projekt, ali – u svakom slučaju – nismo čuli za bilokakvo biskupsko protivljenje.

Još malo, imat ćemo, za nadati se je, i svoje javne kuće. Naše, kršćanske. Rimokatoličke.

U zdravlje!

DOMINIKANAC VJEKOSLAV LASIĆ HRABRO IZREKAO ZABRANJENU ISTINU O USTAŠAMA

Odabrao:

Andjelko Galić, odvjetnik,
Chicago

PATERU VJEKOSLAVU LASIĆU ODLIČJE ZA HRABROST I DEMOKRACIJU

Hrvati svijesni u kakvu nas je sve skupa situaciju ovaj današnji režim doveo, trebali bi pokrenuti postupak za odlikovanje Vjekoslava Lasića za hrabrost i demokratičnost, tvrdi odvjetnik Andjelko Galić.

Hrabri govor hrvatskog dominikanca patera Vjekoslava Lasića na pogrebu Dinku Šakiću, koji je umro u zatvoru zbog lažnih optužbi i politički motiviranog suđenja čija je prvenstvena svrha bila spriječiti stvarni uvid u lažne partizanske konstrukcije o Jasenovcu, trebao bi biti dovoljan za

dobivanje odlikovanja za hrabrost i demokraciju na području puno širem od granica Socijalističke Republike Hrvatske.

dgovornim izjavama iznešenim u partizanskoj Slobodnoj Dalmaciji samo dokazuje kao tipčan komunistički kadrovik.

Sada su na potezu Hrvati koji su svjesni i koji su spremni ugledati se na patera Vjekoslava Lasića koji bi postupak trebali pokrenuti, jer je ovo odličan momentum za jednu takvu akciju – tvrdi odvjetnik Andjelko Galić, komentirajući u subotu najnovije izjave partizanski orijentiranog odvjetnika Miljevića koji se do sada ničim nije proslavio a ovakvim se neo-

ODLIČJE ZA HRABROST I DEMOKRACIJU NA EUROPSKOM NIVOU

"Ustaški pokret je 10. travnja 1941. godine obnovio hrvatsku državu". Točno tako, iako je o tome danas de facto u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj zabranjeno išta ili govoriti ili istraživati. Naravno, zabranjeno na svim relevantnim mjestima – naglašava Galić.

"NDH je temelj današnje domovine Hrvatske, države za koju je naš mučenik Alojzije Stepinac hrabro posvjedočio pred bezbožnim komunističkim sudom". Točno tako, iako je o tome danas de facto zabranjeno ili što istraživati ili govoriti u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj. Naravno, zabranjeno je na svim relevantnim mjestima i u svim medijima. Zato partizanima i jest sada muka radi patera Lasića jer kud ćeš boljeg medija od jednog zrelog i svjesnog svećenika koji je spreman podnijeti sve žrtve za hrvatsku istinu.

"Svaki poštenu Hrvat treba se ponositi Šakićevim imenom" - jer je Dinko Šakić najnovija hrvatska žrtva partizanskog, odnosno komunističkog terora koji se jasno očitovao u politički motiviranom i potpuno montiranom procesu u kojem današnji režim nije ničim dokazao negovu osobnu krivnju, nego je tim putem samo, bez ikakvih dokaza, želio osuditi i još jednom lažno optužiti Nezavisnu Državu Hrvatsku kao svog idejnog protivnika, i to protivnika par excellence.

Ovakvo hrabro iznošenje ove zabranjene hrvatske istine samo

je jedan dio repertoara patera Lasića kojim on sigurno sebi osigurava priznanje za hrabrost i demokraciju na prostorima daleko širim od današnjih granica Socijalističke Republike Hrvatske. Zbog toga će njegov govor s ispraćaja Šakića na zagrebačkome Krematoriju sigurno jednog dana, nakon isteka ovih za slobodu medija olovnih godina u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj, opravdano biti okarakteriziran kao povijesni istup protiv ovog režima, bez obzira da li se netko slagao s njegovim stavovima ili ne.

U tome, naime, i jest Lasićeva poanta: da režim koji je nasilno prigrabio vlast ne može odlučivati o tome šta je istina a šta nije istina, odnosno da taj isti režim ne može diktirati što svatko drugi mora misliti. Osnovna ideja iza modernih zakona o slobodi misli i govora u modernim demokratskim državama je upravo to: da svatko ima pravo pokušati dokazati netočnost nećijih teza i javno iznijeti svoje dokaze za svoje teze. Očito je da današnjim predstavnicima režima u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj nešto takvo nikako ne ide u glavu, a htijeli bi kažu u demokratsku Europu!?

Zašto nisu već u Europi ako su toliki demokrati, i ako su oni toliki "antifašisti", i ako je njihov antifaziizam za sve to primaran? Ili je to bila samo još jedna serija njihovih klasičnih komunističkih laži?

Ako se uzme u obzir kontinuitet komunističkih kadrova i njihove prakse od dana krvavog terora kojim je komunizam zaveden na našim prostorima pa sve do danas, kada ljudi poput ovog režimski nastrojenog Miljevića na osnovu tog sprovedenog fizičkog

terora žele sprovesti i idejni teror, onda je posve razumljivo zbog čega oni jedno posve održivo političko mišljenje jednog svećenika žele nama predstaviti kao kazneno djelo.

Ako se svako ispitivanje komunističkih laži može tako proizvoljno okarakterizirati kaznenim djelom onda bi svima trebalo biti jasno da svrha tok komunističkog zakona u današnjoj Socijalističkoj Republici Hrvatskoj nije u sprječavanju "uznemirivanja većeg broja građana" nego u tome da se nikome ne omogući stvarni uvid u laži i falsifikate na kojima je utemeljena ne samo osuda pokojnog Dinka Šakića i mnogih drugih) nego i sami ustavni ustroj države na kojemu se temelji sve ostalo što sustavno Hrvate u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj vodi odnarođenju, očaju, i direktnom izumiranju.

Ako se izjave patera Lasića mogu sankcionirati prema članku 322. Kaznenog zakona, koji kaže da će se onaj tko iznosi, pronosi ili širi glasine za koje zna da su lažne, s ciljem da njima izazove uznemirenje većeg broja građana, i takvo uznemirenje i nastupi, kazniti novčanom kaznom do 150 dnevnih dohodaka ili kaznom zatvora do šest mjeseci – onda to nije ništa drugo nego dokaz da je ovaj današnji režim u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj usvojio taj komunistički zakon, jer se boji istine o zlodjelima koja su počinili partizani nad Hrvatima - prenosi odvjetnik Galić.

Po tom istom "zakonu" bi se moglo optužiti sve veće političke partije u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj i sve njihove gospodare (po zapovjednoj odgovornosti), jer oni sustavno iznose neistine za koje se zna da su lažne i

za koje se zna da na veliko uznemiruju građane. Razlika je samo u tome, ističe odvjetnik Galić, što je državno odvjetništvo pod potpunom kontrolom režima i zbog toga je spremno kazneno progoniti samo idejne protivnike režima tako da nitko drugi nema šanse da se taj zakon primijeni i na lažnu komunističku i partizansku propagandu koja se i danas putem državnih medija širi protiv ustaša i to sračunato upravo da bi uznemirila veći broj građana.

Da ima imalo volje, tvrdi Galić, bilo bi lako dokazati ne samo da je Blaženi Alojzije Stepinac hrabro svjedočio za Nezavisnu Državu Hrvatsku, nego da je on kao kardinal smatrao obranu i uspostavljanje Nezavisne Države Hrvatske Božjom zapovijedi, to su kardinalove pažljivo odabrane riječi, svim Hrvatima. Kako je kardinal na putu svetosti njegovu će stavovi i o partizanima i o ustašama prije ili kasnije izići u javnost, pa ćemo svi moći sami odlučiti o tome što je kardinal Stepinac stvarno mislio o Hrvatima a šta o komunistima i o jugoslavneskim partizanima tako da onda ne ćemo više morati slušati bezbožnička komunistička nakla-

panja o tome kako se trebaju ponašati i što moraju misliti katolički svećenici i vjernici.

Za izrečene Lasićeve tvrdnje, kaže Galić, mi bismo morali patera Lasića imenovati za sve postojeće nagrade za hrabrost i demokraciju jer je nastup patera Lasića na pogrebu Dinka Šakića po svom značaju ravan nastupu mladog Kineza koji je u Bejingu svojim malim tijelom stao pred

veliki režimski tenk i zaustavio ga. Samo takvim hrabrim nastupima mi ćemo natjerati ovaj režim u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj da se suči s monstruoznim lažima, zlodjelima i genocidom kojeg su partizani, idejni i biološki očevi današnjih moćnika u Hrvatskoj, počinili nad nama Hrvatima nakon završetka Drugog svjetskog rata, što oni danas

pokušavaju na sve moguće načine zaustaviti ne prežući ni od apsurdnih poteza kao što su osude mladića na zatvorske kazne radi nošenja hrvatskih simbola na svojim kapama.

To je, kao i ovaj Miljevićev istup u (Ne)Slobodnoj Dalmaciji dobar znak da je režim u očaju pa se hvata za svaku slamku koja mu nudi bilo kakvu šansu da sa alarmatnih promašaja i na međuna-

rodnoj i na domaćoj političkoj sceni skrene pozornost javnosti na nešto drugo što još uvijek duboko odzvanja u svijesti hrvatskog čovjeka i istovremeno ga dijeli po kriterijima koje on nikako ne smije spoznati – da se ni slučajno ne bi osvijestio i usprotivio se ovom sadašnjem režimu koji na sva usta hvali demokraciju i liberalne stavove, a u praksi nas sve terorizira ovakvom brutalnom stalinističkom praksom ismijavanja zakona o navodnoj zaštiti građana u kojoj ni istina ne oslobađa, pogotovo ako se izrečeno odnosi na kakvog visoko pozicioniranog režimskog funkcionera, ili ne daj Bože, dovodi u pitanje tekovine partizanskog terora nad Hrvatima.

NEK SE ČUJE, NEK SE ZNA ... DA HRVATA JOŠ IMA...

Ivo Matanović, Zadar

Iščitavamo s portala Indexa da je u Slunju jučer (13. kolovoza 2008. g.) ponovno postavljena mramorna spomen ploča hrvatskome vitezu i krilniku Juri Francetiću, koju je prije par godina,

uz pomoć stotinjak policajaca-specijalaca, Sanaderova vlada uklonila. Dakako, istog dana uklonjena je i ploča bivšem hrvatskom doglavniku i ministru Bogolužja Mili Budaku. Time se je dalo do znanja hrvatskim domoljubnim Hrvatima, da se RH ponovno vraća u okrilje komunizma i

antifašizma, što više nije upitno.

Poseban komentar ovdje više nije potreban.

Potreban je razum i djelotvorniji percepcijski pristup ovom problemu. Pod hitno treba otkupiti desetak kvadrata privatne zemlje, negdje kraj ceste, u blizini Slunja

- nije nužan centar grada, te sagraditi poprsje ili cjelovit spomenik vitezu Juri Francetiću. U svakom slučaju spomenik treba ograditi, a građevinu osigurati kao privatno vlasništvo. Ovim činom problem će biti riješen.

U svakom slučaju mi iz Udruge hrvatskih političkih uznika dat ćemo i financijsku potporu i, naravno, svaku drugu duhovnu i moralnu potporu.

Stoga pozivamo sve inicijatore koji već pokreću inicijativu za obnovu spomenika Juri Francetiću da nam se jave, mejlom, faxom ili bilo kako drugačije na adresu: Zdrug udruga Hrvatskih političkih uznika RH i inozemstva – Trg Petra Zoranića 1, Zadar ili brzoglasno/fax 023/214-523 ili 098/171-3697, e – mail: ivo.matanovic2@zd.t-com.hr Ova email adresa je zaštićena od

spam robota, nije vidljiva ako ste isključili Javascript Ova e-mail adresa je zaštićena od spam robota, nije vidljiva ako ste isključili Javascript

Bog i Hrvati – Za dom spremni!

Ivo Matanović, predsjednik

KOLIKO ŽUJE, TOLIKO GLASOVA

Lasa Šukilo, Zagreb

Uvaženi profesor Furio Radin čim je u blaženom, rečeno „pod gasom“, ne zna ništa drugo reći do li – duplo. Svejedno o čemu je riječ. Rado tako zbori o izborima i glasačkim pravima.

I za nas Hrvate? Volimo i mi popiti.

Ne, samo za nacionalne manjine! Konobar! Rekoh duplo! Samo za nas!

Mlada, pomalo ocvala, što neus-

pjela šminkerica, što propala udavača, Milanka Opačić, česta bakljonositeljica SDP-a, rado ide Radinovim stopama. Slijedi pravi trag. Piće na piće, oko do oka, a misao sve brža i brža. Još jednu rundu. Duplu!

Za koga?

Za mene. Oprostite, za nas, za sve nas.

Za cijelo društvo ili samo za ...?

Što ti je čovječe? Samo za nas nacionalne manjine, prvenstveno za Srbe.

Nakon toga ustane i, pomalo se ljuljajući, udarilo joj u glavu, pridodaje glasno, da je svi čuju:

„Nije isključeno da će SDP ići s takvim zakonom u proceduru, gdje ćemo predložiti dvostruko pravo glasa.“

A mi što pijemo pivu? Što je s nama? Hoćemo li i mi za svaku bocu Žuje imati pravo na jedan glas?

I mi smo braćo pijanci. Ni mi se trijeznimo. Zašto nas zaboravljate?

KARADŽIĆ PAO, PA SADA MORA NESTATI I NJEGOVA REPUBLIKA SRPSKA

Prof. Filip Ćorlukić, Pula

JOŠ PRIJE RATA JE OPSJEDNUTI PJESNIK I PSIHIJATAR KARADŽIĆ NAPISAO: SIĐIMO U GRADOVE, DA BIJEMO GADOVE!

Hvatanje zločinca Karadžića svijet je dočekao kao najveću senzaciju, dok su mnogi od onih koji

su preživjeli njegove zločine to shvatili kao konačno dostizanje pravde. Tužno je bilo gledati i slušati majke, supruge i sestre ubijenih Srebreničana kako zahvaljuju Bogu što će pravda konačno biti zadovoljena; „pa ćemo svi opet moći živjeti u miru k'o ljudi“ – kako reče jedna majka iz Srebrenice.

Nažalost, nećemo; jer na zločini- ma ostvareno Karadžićevo djelo:

Republika Srpska još uvijek postoji – priznata od OUN-a i pod snažnom je, bezkompromisnom zaštitom SAD-a. Karadžić je postao simbolom, a premda vrlo istaknuta, on je ipak samo jedna u nizu sotonskih figura krivih za bosansku tragediju. Temeljna ideja „Svi Srbi u jednoj državi“ je Miloševićeva, dok je Karadžić okrutni provoditelj, a Mladić krvnički izvršitelj. Međutim, da je OUN obavila i minimum svojih

dužnosti istaknutih u Povelji OUN-a, rata ne bi bilo ni u Hrvatskoj. Ovdje ću spomenuti samo opsadu Sarajeva i pokolj u Srebrenici.

Dok su moćne „mirovne snage“ OUN-a s kopna i iz zraka od samog početka nadzirale ratne sukobe, Karadžićeve su horde 44 mjeseca Sarajevo držale pod opsadom; razarajući grad i ubijajući njegove građane. Da bi povećali i onako totalnu nesigurnost, u gradu su postavili i snajperiste, koji nisu gađali neke važne političke i vojne osobe, nego su onako nasumce gađali svakog onog koji bi im došao na ciljnik. Tako su pobili nekoliko tisuća osoba. U okviru tog je zločina smrt pokosila i nekoliko tisuća potpuno nevine djece.

Sve je to bio najokrutniji terorizam, ali nitko od onih koji su bili zaduženi zapovijediti snagama OUN-a intervenciju nisu ništa učinili, a za takvu je odluku bio uspostavljen i tzv. „trostruki ključ“: nevjerođostojni tajnik VS Boutros Boutros Ghali, predstavnik OUN-a na ratištu, kontroverzni Japanac Jasushi Akashi i onovremeni zapovjednik vojnih snaga francuski general Phillipe Morillon.

I kad je pod pritiskom svjetske javnosti ipak pripremana odluka da se zračnim udarima konačno razbije blokada, zločinački je Karadžićev um zapovijedio zarobljavanje većeg broja vojnika mirovnih snaga i njihovo vezanje na potencijalne ciljeve, u Sarajevo je nenajavljen zrakoplovom doputovao francuski predsjednik Mitterand, „smirio situaciju“ i spriječio zračne udare, a od filozofski hamletovskog (biti, ili ne biti) predsjednika Alije simbolički je primio ključeve grada. Do razbijanja blokade tada nije došlo i okrutni terorizam je nastavljen.

Diplomacija po pravilu radi zakulisno, no pod pritiskom hitnosti Mitterand se nije sramio i javno pokazati krajnji nemoral.

Čak i ako ponašanje „mirovnih snaga“ pokušamo shvatiti kao šlampavost i birokratsku nesposobnost, za Srebrenički zločin nema apsolutno nikakvog opravdanja, a taj je zločin toleriran iz samih vrhova Svjetske zajednice. Srebrenica je bila proglašena zaštićenom zonom, pa je ipak Karadžićevom krvniku Mladiću dozvoljeno da kao čopor od gladi podivljalih zvijeri izvrše strašni pokolj preko 8000 muslimana – sve od dječaka do staraca. Bio je to vrhunac zla, a umjesto da odmah uhvate glavne protagoniste, oni ih kasnije tzv. Daytonskim „sporazumom“ nagrađuju u krvi i zločinu stečenom Republikom Srpskom - državom u državi BiH.

Dugoročno gledano, u Daytonu ostvareni zločin veći je od onog Karadžićevih razularenih bandi. Ako je netko zadužen čuvati torovaca, a pusti pobješnjele vukove da uđu i pokolju ovce, tko je kriv? Bijesni vukovi, ili oni koji su ih pustili? Tim je „sporazumom“ jednoj od najstarijih evropskih država nametnut režim koji joj apsolutno ne omogućuje normalan život.

Svi su svjesni zločina i neodržive situacije pa je SAD prije par godina pokrenula posebno iskonstruiranu proceduru za izmjene Ustava BiH, uz izričitu zabranu ukidanja RS kao posebnog entiteta – a to znači samo to, da se agonija bosanske države i dalje nastavlja. Svi to znadu, ali ništa ne poduzimaju. Prigodom tužnih obljetnica srebreničke tragedije predstavnici Svjetske zajednice priznaju svoje grijeha i posipaju se pepelom, ali ne nude prava rješenja za budućnost. Tvorac tog „sporazuma“, gospodin Holbrooke je čak imao hrabrosti izjaviti da je Dayton pogrešno rješenje, ali je napomenuo da je to njegovo osobno mišljenje – čime je priznao da je samo izvršavao odluke onih iznad njega.

Predstavnik EU, kontroverzni Solana, patetično izjavljuje: „To je kolektivni i sramotni propust kolosalnih razmjera“, ali za najveći aktualni problem – Daytonski sporazum – demagoški tvrdi da građani BiH „imaju pravo“ taj sporazum mijenjati. To je, zapravo, podla podvala, jer se zavedeni bosanski Srbi nikada neće dragovoljno odreći „svoje države“ u BiH.

Oni koji su nametnuli daytonski protektorat, mogu ga i promijeniti – ali to ne odgovara interesima moćnika. Bosna to ne može, ali, kao supotpisnik tog nametnutog „sporazuma“, može Republika Hrvatska. Službenim povlačenjem potpisa predsjednika RH, taj bi sporazum postao pravno ništetnim. Premda su interesi moćnika različiti, tada bi Svjetska zajednica morala naći rješenje, koje bi omogućilo da BiH opet postane normalnom, stabilnom državom.

Hrvatska mora pomoći Bosni, ako već ne iz moralnih, a ono iz bitnih gospodarskih razloga, uz

posebni naglasak na stabilnost u regiji. Minulih sam godina u Vjesniku objavio nekoliko opširnih članaka o problemima daytonske Bosne i pozivao RH da pomogne toj napaćenoj zemlji, a od predsjednika Mesića sam izričito tražio da pokrene postupak povlačenja našeg potpisa s tog dokumenta. Oko sto tisuća poginulih i sve one ogromne prateće nevolje, veliki su zločin, no Dayton je isto tako veliki zločin, ako ne i još veći. Svi ovi gubitci, osim ljudskih, bi u normalnim uvjetima bili na neki način prirodno nadoknađeni, ali Dayton je ubio dušu divnog bosanskog mikrokozmosa važnosti komšije, a što Dayton dulje traje, mogućnosti za povratak na normalni suživot u Bosni sve su manje - komšija

će mrziti komšiju samo zato što je druge vjere i nacionalnosti. Građani Bosne nekada su bili jedan narod. Kasnije su se podijelili po vjerskoj, a još kasnije i po nacionalnoj pripadnosti. No uzajamno su se poštivali – a to ubrzano nestaje.

Dragi Stipe! Pozorno Te pratim od kad si stupio na političku scenu. Ne slažem se s nekim Tvojim ideološkim opredjeljenjima, ali Ti priznajem da si učinio mnoge korisne stvari, pa učini i ovu, koja će Te u najvećoj mjeri uvesti u povijest: kao Predsjednik Republike Hrvatske pokreni postupak za povlačenje potpisa RH s Daytonskog sporazuma. Tvorac rak-rane bosanske države sada ide na suđenje. SAD dobiva no-

vog predsjednika, pa bez obzira koji od dvojice kandidata bude izabran, vjerojatno će odustati od tvrde i nerazumne politike predsjednika Busha prema Bosni, pa bi mogao pokrenuti tu proceduru – ali to nije američki prioritet, pa će morati pričekati – a u Bosni je sve gore i gore. Ne može se više čekati, a previše je vremena izgubljeno. Stipe učini to, preklinjem Te! Učini, jer ni najoštrijom mogućom kaznom Karadžića pravda ne može biti zadovoljena. Ne može, sve dok se ne ukine njegova Republika Srpska. Stipe iskoristi najveću moguću, povijesnu šansu da učini nešto veliko! Stipe učini to u ime svih žrtava. Učini to u ime Pravde!

THOMPSON

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Gospodine uredniče 'Novog lista'

Posve je shvatljivo da u pravnoj državi i u demokratskim uvjetima tisak uživa pravo na istinu i na mišljenje onih pojedinaca koji svoje prosudbe temelje na stvarnim i dokazivim činjenicama.

Citirajmo ovdje onu Voltaire-ovu: "Mladiću, ja se s tobom ne slažem, ali ću se do kraja zalagati da ti mogneš slobodno iznijeti svoje mišljenje!".

Bitna razlika u 'slobodama' između tiranije i demokracije je: U demokraciji je dopušteno sve što nije zakonom zabranjeno, a u tiraniji je zabranjeno sve što vlast nije odobrila.

Riječ je, naravno, o Thompsonovim koncertima u Istri. Način na

koji ostatci tiranije reaguju na Thomsonov verbalizam ništa nije različit od sličnih odnosa prije 'tranzicije' i ne samo u Istri.

Sjetite se da je najpoznatiji u svijetu istarski političar i pisac bio pok. Ante Ciliga. On je tako dobro poznao marksizam da je neko vrijeme predavao povijest na Školi Kominterne u Moskvi. No, Ciliga je ipak završio u logorima u Sibiriji i shvatio da praksa koja nije sukladna s teorijom nije ništa drugo do li - "zemlja zastrašujućeg laganja".

Ante Ciliga je bio komunist dok u praksi nije shvatio da je to, kako glasi naslov jedne Đurekovićeve knjige "Komunizam velika prevara". Nakon toga, Ciliga se je - preko logora u Jasenovcu, vratio u Zagreb i stavio se na raspolaganje - Pavelićevoj diplomaciji. Ciliga je prošao i krajnju ljevicu i

krajnju desnicu da bi nam ostavio djelo vrijedno povijesne težine: U ljudskoj zbilji svaki fanatizam - prinude i zabrane - su svojevrsno ropstvo i zarobljavanje. Pragmatična politika se mora osloboditi terora krajnosti i omogućiti demokraciji da funkcionira.

Ne zaboravite da je uz Ciliginu ekspertizu, pri "Pariškoj konferenciji" o dodjeli Istre Hrvatskoj, presudnu ulogu odigralo i svjedočenje svećenika Bože Milanovića. Istru su koncem II. sv. rata oslobodili - Anglosaxonci, a vratili su je Hrvatskoj postupno nakon obje pariške konferencije. Tito u svemu tome nema prvorazredni zaslugu, ništa veću od don. Bože Milanovića i Ante Cilige.

Zabrana Thompsonu da pjeva u Istri ne proizlazi iz sudske odluke i odluke pojedinaca da taj čovjek, ne može pjevati pred svo-

jom publikom, koja pred njega dođe na svoj račun, je podjednako obojena crnom i crvenom bojom, a to je antidemokratska zastava koja podsjeća na nacističku.

Predlažem da Thompsona pozove da pjeva - npr. za Veliku Gospu - preuzv. Ivan Milovan i to tamo gdje mu Crkva može dati dovoljno prostora.

Jer tim činom bi se ispravila jedna nepravda koju su prouzročile totalitarne sablasti zaostalih režima koje Istra mora odbaciti kao košmar prošlosti.

Mirko Vidović

Vitez Reda
Međunarodne akademije

i

jedan od glavnih utemeljitelja
Međunarodnog helsinškog
udruženja -

u Madridu 1980.

Dne 10.08.2008.

MOGU LI USTAŠE POMOĆI SANADERU?

Lasa Šukilo, Zagreb

Sve nas je dragi Bog opskrbio osjetilima. „Vid, sluh, njuh, okus, dodir, bol, toplinski, kinestetički, organski i statički osjeti.“ (Hrvatski obiteljski leksikon, Knjiga „Meu-Pal“, LZ MK, JL, 2005, str. 318). Oduvijek je bilo tako. Hvala Bogu. Bez osjetila ne bismo mogli živjeti. Za čas bismo nestali.

Međutim, mi koji smo u jugokomunizmu proživjeli više desetaka godina, stekli smo još i dodatna osjetila. Na prvi pogled ona se niti ne zamjećuju, a ljudi navikli na slobodu smatraju ih čak i ne postojećim, ali ipak itekako pašu i pomažu. Bez njih mnogi od nas teško da bismo doživjeli nezavisnu, barem na papiru, Republiku Hrvatsku i nadu da bismo jednoga dana, bilo mi bilo naši nasljednici, mogli stići u društvo slobodnih i neovisnih ljudi.

Ta dodatna, komunistička osjetila, aktiviraju se odmah nakon pojave neke društvene ugroze. I one prikrivene. Sve postaje jasno u tren oka. Bez objašnjenja. Iko me. Onome kome je upućen znak odmah je sve jasno. Jedna-

ko kao što, kad vidi čovjeka sa štakama dobro zna da mu noge ne funkcioniraju kako treba, kad vidi osobu koja se pomaže bijelim štapom jasno mu je da je slijepa, ...

Imenovanje neprijatelja, „unutarnjih i vanjskih“, znak je za loše prilike u zemlji, političke ili gospodarske. Treba naći nekoga kome će se naleđiti svi promašaji, otimačine i pljačke. Sve

nu. Državne funkcije i gospodarski položaji po cijenu života. Intenzivna graditeljska aktivnost uz, minimalno, 10 % ušura. S osmijehom iz Rovinja. „Vuci marvo, neka, samo vuci, a mi ćemo ti za jelo dati ogriske i slamu za postelju.“

Evo, opet nam se ovih dana upališe svjećice.

Uskokodakali se Stjepan Mesić,

Život na dug - premijer Ivo Sanader i ministar financija Ivan Šuker

to, kako bi se mogla zaštititi vrhuška dok ne proleti nevrjeme. Kao, na primjer, 1991. godine.

Onda pak, „Jovo nanovi“. Isto društvo, isti ciljevi, iste metode. Pretvorba i privatizacija po Markovićevu modelu, ali i po Mateši-

znan kao Tovariš, Jadranka Kossor iz Bučja, Damir Kajin glavaš iz Kopa, uz neizostavnog Ephraima Zuroffa. Te crne ustaške kape, te U (latinično), te Jasenovac, te Jure (i Boban), te „Vjetar s Dinare“ (ponad Knina), ... Vijeće za obranu i nacionalnu sigurnost

nost, očito, kao i u doba Dr. Franje Tuđmana studiozno priprema odstrjel prikladnih, od Mladena Bajića nezaštićenih osoba.

Što bi to moglo biti? Guza svrbi, bit će – očito – batina, ali kome i radi čega?

* * *

„Hrvatska ne može bez pet milijardi eura“, veli u takvim prilikama uvijek dobro obaviješteni „Novi list“ (24. kolovoza 2008. – str. 2). I iznosi:

1. „S 35 milijardi eura Hrvatska je najzaduženija među državama bivše Jugoslavije.“

2. „Život na dug“ – u projektu i režiji HDZ-a, dotično premijera dr. sc. Ive Sanadera i ministra financija Ivana Šukera.

3. Slovenija izvozom pokriva 80 % uvoza, a Hrvatska svega 44 %.

4. Dražen Kalodera, ugledni ekonomist: „Imali smo ekonomsku politiku koja je živjela na deficitu. Takvu politiku vodimo i danas. Prije dvije godine robni deficit Hrvatske bio je devet milijardi dolara, a lani čak 13 milijardi. Dok se to ne promijeni, a za to naznaka nema, ne će se promijeniti niti stanje s vanjskim dugom. Bez godišnjeg zaduživanja od pet milijardi eura ne može se opstati.“

5. U trenutku raspada Jugoslavija je bila dužna 14,6 milijardi eura. Hrvatska 4,4 milijarde eura (23 %). I nije joj bilo spasa.

Što li tek Hrvatsku čeka s daleko većim i težim samarom na leđima?

* * *

Izlaz? Postoji li? Kakav je, gdje je, ako postoji?

Da, izlaz postoji. Hrvatski politički vrh mora otići. HDZ, SDP, HSS, HNS, HSP, IDS. U potpunosti i zauvijek.

Naime, komunistička i neokomunistička teorija i praksa, nazočna kao društvena nit vodilja (crvena nit koju su tražili Jakov Blažević i prof. dr. sc. Zdravko Tomac), ali i kao kadrovska osnovica, i danas je nezaobilazna u Hrvatskoj, uvijek je ista:

Ne raditi, nego pograbit, oduzeti, oteti, prevariti, opljačkati sve što dođe pod ruku. Bilo je tako i 1918. i 1945. i 1991.

Kad nacionalizirano-privatizirana dobra ponestanu kreće se na sve strane u potragu za sponzorima. Obecavaju se kule i gradovi, moguće i nemoguće, samo da se pruži ruka kako bi se preživjelo.

Ali, i tomu dođe kraj, kao recimo „Feral tribunu“. Što onda? Ništa drugo, do li pokucati izravno na vrata Nečastivog.

To onda izgledati, po prilici, ovako:

N: Što je gospodo, pardon drugovi?

BMS: Glad. Žed. Golo. Boso.

N: I?

BMS: Pomagaj Veleuzoriti Gos-

podaru! Pomagaj!

N: Postoji li Bog?

BMS: Ne, nikad nismo čuli za njega.

N: Lažete. Ne mićete se ispred oltara. Nije moguće od vas svećenika vidjeti.

BMS: Foliramo. Znamo mi da Crkva laže.

N: Dobro. Pomoći ću Vam. Znete li što od Vas očekujem?

BMS: Znamo. Kao i inače. Optuživati i progoniti nevine. Razbijati obitelji. Orgijati. Pa, mi to i od svoje volje rado činimo.

N: U redu. Vidim, znate lekciju. Tko je prvi na redu?

BMS: Vjernici, pravi vjernici. Nacionalisti. Ustaše, uvijek.

N: Bravo. Čeka vas nagrada. Prava nagrada. Vječni boravak u paklu.

MBS: Hvala Ti Veleuzoriti Gospodar. Tako smo sretni.

A što, ako se prije toga stoka sitnog zuba dohvati batine, vjerujući u Boga i moleći ga za pomoć?

HTV - ŠKOLA SVAKOVRŠNE MANIPULACIJE (2)

prof. Dubravko HEINRICH,
Karlovac (HTV Kajlovac)

Evo nekoliko HTV-seansi, koje nam dižu „raiting“ :

STANKOVIĆ SEDLA SEDLARA

Pojava DVD-a redatelja g. SEDLARA o stvaratelju Hrvatske države, dr. Tuđmanu, digla je na noge urednike na HTV-u. Zadatak brze reakcije dobio je g. STANKOVIĆ, što ne isključuje i nastup poznatog antituđmanovca g. LATINA – tek njemu treba nešto više vremena za nastup, dok prikupi odgovarajuće sugovornike iz Regije (Republika mu je pre neugledna).

Elem, nisam morao dugo čekati da g. Saša, nakon nekoliko uvodnih riječi u NEDJELJOM U DVA pita g. SEDLARA o tom filmu, pa kroz tvrdnju i ovo:

„Kako ste u Izraelu objasnili, da je u Hrvatskoj pobijeno 80 % Židova!?“

O tome slijedeće:

Ne tako davno gostovao je na OTV gospodin Slavko GOLDSTEIN, prvi predsjednik HSLSa, kada sam ja bio među osnivačima te stranke u Karlovcu. Uzgled, on je predlagao na Saboru te „Stranke umnih ljudi“ za svog nasljednika g. BUDIŠU, što je na istom skupu izazvalo sina mu g. IVU na oštar prosvjed, jer je g. BUDIŠA bio sumnjivi nacionalist....

Tek, ja sam se oglasio u toj emisiji i iznijeo sam ovo: kada se

„događao narod“ u AP VOJVODINI, grmio je Slobin RTB ovo: „ U Vojvodini je pre II. svetskog rata bilo 10.000 Jevreja, a posle njega 700 !“

Uz sav užas hrvatskog JASENOVCA, na mjestu je pitanje, zbog čega se to prešućuje.

Jasenovac je tvorevina tadašnje službene Hrvatske, koja je i tada imala mentalitet, da se pred EUROPOM („Novom“, Hitlerovom - druge na daleko nije bilo) pokaže kao „dostojni član“, nezavisno, koliko će pri tome žrtvovati svojih građana.

Gospodin GOLDSTEIN odgovorio je otprilike ovako: „U Hrvatskoj je preživjelo 25 % Židova, u Srbiji 20 %“, poražavajući postotak u Francuskoj sam zaboravio, ali sam zapamtio da je u „naprednoj“ Nizozemskoj i Belgiji do kraja riješeno „židovsko pitanje“ tako, da su svi Židovi u vagonima za stoku odvezeni u logore u Reichu, dakle u smjeru za njih pripremljenih plinskih komora...To je prošlo tiše od „slučaja SREBRENICA“ i danas je to pitanje „europske uljudnosti“, pa se ne spominje.

Medijski nije popularizirano mjesto, gdje danas Nizozemci, vlada i Dvor odaju počast tim jadnim ljudima, tako da ni predsjednik Mesić ne zna kud će, da bi i tamo održao svoj antifašistički govor .

PREPORUČAM g. Stankoviću da svoje znanje o tome dopuni razgovorom s g. S. Goldsteinom

G. STANKOVIĆ iz rukava sipa i podatke populacijskih politika,

jer on zna o svemu ono, što mu upravo treba, dakle ima dobar team (tko li to plaća?):

- „Kako li su Srbi sustavno naseљjavani u HRVATSKOJ za JUGE, (kako se u filmu tvrdi), kada ih je po broju i u postotku bilo sve manje, naime 1910. godine 645.000 Srba, a 1991. tek 580.000?“

Kakvog li dobrog izbora godina !

Za ovo pitanje preporučio bih g. Stankoviću učiteljicu zemljopisa (što li se danas o tome uči?).

Naime, 1910. g. teritorij Hrvatske obuhvaćao je i Srijem, do Beograda. Usput rečeno, moj otac nije mogao dobiti posao profesora u rodnom mu Zemunu, već je „zbog potrebe službe“ 1930. završio iza linije Vijovitica- Kajlovac –Kajlobag! Njegovoj sestri konfiscirali su kuću u Rumi, ali je ipak dobila i danas toliko važna „stanarska prava“ - u logoru - po poznatom ključu, zbog „suradnje s okupatorom“ (umirovljena učiteljica). Da nije bilo tako, ja bih vam sada ovo pisao iz hrvatskog Zemuna.

Elem, ako je dakle 1910. g u Hrvatskoj bilo 645.000 Srba, pa joj zatim, nakon zamjene pučanstva stanovništvom, oduzet Srijem, tada je broj Srba u 1991. g. od 580.000 ogroman napredak srpske zajednice u Hrvatskoj, od koje se dobar dio krio i pod probitačnim „opredeljenjem“ – Jugosloven. A tko li je 1947. uselio u kuće oko 300.000 prognanih Podunavskih Nijemaca, i zašto to nikada nigdje nije bila tema?

Treba li očekivati od g. Stankovića da tu temu etničkog čišćenja

jugoslavenskih građana načme??

I na kraju shema se morala ispuniti u potpunosti: netko, tko snima pozitivan film o dr. Tuđmanu, mora da je povezan s kriminalnim podzemljem! Za Sedlara, koji je propustio pitati g. Stankovića voli li državu, u kojoj živi i prodaje svoje ideje, je izmišljeno

podzemlje garaže, u kojoj je za potrebe Stankovićevog filma nevozač Sedlar kršio europska pravila vožnje... Pa vjerujte onda javnoj HTV, koja je Javni servis EU za ono što je ostalo od Hrvatske, kraće -javna kuća po mjerilima Europe...

U novoj emisiji novi gost, neki

novinar iz „Slobodne“ i „Ferala“, pa taj nema greške.

Taj je zgrožen greškom Bandića, što je doveo Thompsona na „TRG REPUBLIKE“.

**EEEE MOJ SAŠA, GDE JE SA-
DA JUUUUGA NAŠA....**

ČUDOTVORNA „GOSPA OD PORATA“ U DUBROVAČKOJ KATEDRALI

Niko Gjivanović, Dubrovnik

O čudotvornoj slici "Gospe od Porata" u dubrovačkoj stolnoj crkvi, List Dubrovačke biskupije, god. V, br. 7, (1. VII. 1905.), Dubrovnik, 1905, str. 57-60, 29 bilježaka (Priredio: Đivo Bašić, Dubrovnik)

Među znamenitim crkovnim predmetima koji su za toliko stoljeća nekom privlačivom silom svraćali pozornost pobožnog puka u starom Dubrovniku, ubrojiti je i jednu sliku u dubrovačkoj katedrali, u "Gospini Velikoj", sliku "Gospe od Porata". Kad je ta slika bila dobavljena i postavljena na o(l)tar, koji je po istoj slici naš narod prozvao o(l)tarom "Gospe od Porata", to se stalno ne može znati. Po starim izvorima davne povijesti dubrovačke, po bezimеном ljetopiscu dubrovačkom, po Nikoli Ranjini, o. Serafinu Razzi i drugim legendarnim piscima dubrovačkim, doznajemo uglavnom ovo: Tu su sliku Dubrovčanima darovali neki mletački pomorci koji, zaskočeni od oluje, jedva uhvatiše grebena Lave (jedni pisci prenose taj događaj u 828., a drugi u 1157. godinu). Slika se

ta, po predaji djelo kista sv. Luke Evanđeliste, isprva hranila u crkvi sv. Marije "od Kaščela", odakle je kasnije bila prenesena u staru stolnu crkvu "Gospe Velike" i smještena na jedan oltar što je bio glavnomu na lijevo. Ta bi se slika često nosila po gradu u procesijama, i mnoge su milosti postigli oni koji su se pred njom za pomoć molili. Takvo je, eto, uglavnom kazivanje prvih ljetopisaca i starih historiografa dubrovačkih, pa ga mi naprosto donašamo ne zalazeć ni malo u vrlo mučno pitanje, jesu li baš pouzdani svi ti navodi.

U trešnjoj 1667. razorena je stolna crkva i od nje ostadoše sami temelji i od o(l)tara u priličnom stanju jedan cijeli, i taj ruševinama zatrpan, baš onaj "Gospe od Porata". Nikolica Bunić (Bona), onaj veliki patriot i junački uskrisitelj Dubrovnik, koji se bio toliko zauzeo da se ispod ruševina iskopa i na sigurno mjesto prenese najveće dub-

rovačko blago, svete moći, pobrine se i za to da se ispod ruševina izvuče i slika "Gospe od Porata", te da se prenese u crkvu dubrovačkog parca, koja je, iako dosta oštećena, ipak bila preživjela veliku trešnju.

Od toga doba imamo nešto više vijesti o zgodama (s)pomenute slike.

Ta slika bijaše postavljena na o(l)tar što se nalazio s lijeve stra-

ne ondašnjeg velikog o(l)tara ("a sinistro cornu /altaris/ majoris"). Taj pobočni o(l)tar zvao se prije te zgone u razna doba različito, koliko se znade, ovako: "sv. Margarite", "Gospe" i "svetijeh Moći".

Boljeg razumijevanja radi napomenuti ćemo ovdje da je stara crkva sv. Vlaha, kako je poznato, imala pročelje u današnjoj "ulici Zeljarici", začelje naprama ondašnjoj zgradi "Velikog Vijeća" (na čijem mjestu je sada Općinski dom), a od dvaju pobočnih platna sjeverno okrenuto put poljane "Luže", a južno u sadašnjoj "ulici za sv. Vlahom". Po tome se (s) pomenuti pobočni o(l)tar s Gospinom slikom nalazio negdje na tome južnom crkvenom platnu, koje je dakle s vanjske strane gledalo na ulicu sada zvanu "za sv. Vlahom".

Slika je bila tu postavljena samo za vrijeme, valjda dok se izgradi nova stolna crkva; za to u nekim knjigama kanoničkih vizita u Dubrovniku i susrećemo izraz da je slika na to mjesto prenesena "per modum depositi".

Zadnje nedjelje 31. srpnja 1667. priređena je svečana procesija u svrhu prijenosa sv. moći iz Revelina (toga nakon velike trešnje prvog njihovog sahraništa) u kapitol otaca Domenikanaca, gdje ostadoše dok se nova stolna crkva ne izgradi. Toj je prigodom u procesiji bila nošena i ova slika Gospina. Pjesnik Jaketa Palmotić Gjonorić u svome "Dubrovniku ponovljenu" opisuje u I. pjevanju potanko ovu svečanost u 69. kitici pjeva o toj slici ovako:

*Bogorodne majke blage
Pak nošahu svetu sliku,
Od pomoći koja drage
Sveđ bi gradu Dubrovniku.*

Tu se sliku, po naredbi vikara Brnje Đorđića, nosilo i u zavjetnim procesijama, koje su se u Dubrovniku obavljale svaku nedjelju za nekoliko puta, a započele su u mjesecu kolovozu 1667.

Nego stala se osjećati potreba da se za tu sliku nabavi novi o(l)tar. Je li to bilo stoga što je stari o(l)tar možda bio uslijed velike trešnje prilično oštećen, ili stoga što taj o(l)tar svojom građom možda nije bio baš pristojan za tu opiše cijenjenu sliku, ili je bilo i jedno i drugo - to nam nije poznato. Novi je o(l)tar bio naručen u Mlecima od gospode zastupnika (prokuratora) crkve sv. Vlaha. To nam kaže zapisnik o viziti te crkve dneva 4. ožujka 1692. Iz toga zapisnika doznajemo i za neke odredbe vizitatora, nadbiskupa Ivana Luchesinija, da se ukloni nečistoća koja se, žalibože, tada opažala na srebrnoj kruni i ostalim uresima Gospine slike, kao i na drugim nekim predmetima što su bili na tome o(l)taru i u blizini njegovoj; na isti način obaznajemo i za odredbu da se na taj oltar postavi barem kakav sag, kadgod se dva klerika imadbudu uspjeti na o(l)tar da dignu s mjesta ili da opet na mjesto postave sliku Gospinu.

Druge je godine 17. studenog 1693. opet nadbiskup Luchesini obavio vizitu u navedenoj crkvi, te je tom prigodom dao naredbu neka se Gospina slika češće od prašine očisti i neka bude uvijek zatvorena ključem koji će kod sebe držati "sakrist" one crkve.

Za nabavu toga novog o(l)tara doprinio je nešto i puk dubrovački. Tako nalazimo bilješku dneva 22. svibnja 1693. da je u tu svrhu darovano od puka 100 dukata.

Novi o(l)tar stigao je u Dubrovnik 1695., ali je, ne znamo iz kojeg razloga (valjda da se što god popravi), bio natrag povraćen. Zatim, pošto ga se i pozlatom uresilo, bio je o(t)premljen u Dubrovnik i postavljen na mjesto onog prijašnjeg o(l)tara u parčevoj crkvi.

Što se još može kazati o tomu o(l)taru i slici njegovoj? Počujmo što vele poznati nam spisatelji, veleučeni akademik pok. Dr. Kosto Vojnović i zaslužni profesor Josip Gelcich. Prvi, pripovijedajući o prije (s)pomenutoj naredbi vikara Brnje Đorđića, veli: "Kad počme kolovoza mjeseca 1667. grad odahnuti od trešnje, vikar Đorđić zazove svećenstvo od Gruža do sv. Jakoba (kilometar od Dubrovnika napram istoku), da svake nedjelje dođe na procesiju gdje se nosila Gospa od Porta, koja se još čuva u stolnoj crkvi..."; a profesor Gelcich u svojoj knjizi "Dello sviluppo civile di Ragusa", u poglavlju gdje opisuje prvu epohu prosvjetnog razvitka Dubrovnika od početka grada do 1175. godine, spominje sliku na str. 12.

Ta se dakle mila naša uspomena, stara Gospina slika, zbilja još i dan današnji čuva i časti u sadašnjoj našoj stolnoj crkvi?

Proti(v) takvoj tvrdnji stoje razlozi što ćemo ih sada navesti:

Kanonik Skurla opisujući, bit će po starijim piscima Coletiju, Ivanoviću i dr., požar crkve sv. Vlaha 1706., piše ovako: "U toj žalosnoj prigodi izgore svi dragocjeni uresi, rastopi se sve srebro i zlato, i sva crkva obrati se u gomilu kamenja. Sam čitav i nepovrijeđen ostane svečev srebrni kip, koji ne bi ni od dima pocrnjen, dočim svi srebrni kipovi i svi ostali uresi velikog oltara i cijele crkve bjehu uništeni i u prah I pepeo obraćeni".

Dakako da se tu naša slika izrijetkom ne spominje, ali ako uzmemo u obzir, k'o što smo na više vidjeli da se je, naime, pri samom kraju XVII. vijeka ta slika sigurno nalazila u istoimenom o (l)taru u crkvi sv. Vlahu, baš za nju nabavljenom u Mlecima; kad znamo inače i to da je ta crkva zamjenjivala stolnu crkvu "Gospe Velike" od 1670. do (s)pomenute 1706.; nakon gornjeg opisa onog požara - što bi se iz svega toga moglo lako zaključiti, ako li ne mogućnost i vjerojatnost, da je za toga požara i znamenita slika bila uništena?

Ali ostavljajući takvo nagađanje po strani, nalazimo nešto bolju potvrdu našoj tvrdnji u starom rukopisu koji se do nazad malo godina još nalazio u mjesnoj franjevačkoj knjižnici.

Njegov nam je prijepis donio kanonik Skurla u svojoj monografiji o sv. Vlahu na str. 179. i 180. Stavka koja nas interesira spominje učinke požara 1706. godine. Tu se, eto, izričito veli da je u groznom onom požaru propala i "perantiqua Dei Genitricis religiosissima imago".

Drugi, i još bolji, dokazi u prilog našoj gornjoj tvrdnji jesu ovi: Prije napomenuti izvještaj što se nalazi u III. knjizi "Zibaldone"-a Oca Mattei [Matijaševića].

Zgodno nam dolazi još i bilješka što nam ju je pod naslovom "De mari(a)e Virginis Imagine Ragusij a Portu nuncupata Commentarius" kao tuđu stariju bilješku ("Historiam brevi commentariolo olim discriptam") prepisao ot. Serafin Cerva pišući bibliografiju dubrovačkog nadbiskupa Tribuna Michieli (lat. Tribunus Michaelius).

Kao dopunjak ovom razlaganju možda je vrijedno napomenuti ovdje još i to da se u jednoj rukopisnoj knjižici što se čuva kod poštovanih Dumana "od Sigurate", a nosi s dvora naslov "Fondi della Case del Rettorato della Madonna di Sicurta" nalazi znamenita bilješka, kojoj je naslov: "Tradicija vrhu Crkve Sigurate i O(l)tara Gospina", a napisao ju je 1892. svojom rukom velečasni dup Pavo Pavlič, onda kapelan

spomenute crkve "Sigurate". Tu, između ostalog, stoji i ovo: "...Kad je stara Gospa od Porata poginula od požara 1706., kad izgorje crkva i sve izim kipa srebnog u sv. Vlahu, gdje su je bili izvadili iz ruševina trešnje 1667., tad kažu, da su uzeli Gospu od Sigurate...".

Iz svega ovoga što smo dosad kazali, mislimo, da se može svim pravo zaključiti da se stara i čudotvorna slika "Gospe od Porata" bez sumnje nije očuvala do naših dana, već je doista bila uništena u groznoj katastrofi 24.-25.-og

svibnja 1706.

Na redu je, napokon, da rečemo koju i o samom imenu kojim se ta naša slika sve do 1706. nazivala.

Hrvatskog naziva, (za)pravo, doslije nisam nigdje u rukopisima čitao, ali taj će, možemo misliti, biti glasio barem i onako k'o što se i dandanas čuje, pa obično i piše: "Gospa od Porata". Može biti još da je glasio i "od Porta", kako ga ono pok. akademik Vojnović navodi. Ona bogata riznica dubrovačkih starina, hoću da rečem dubrovački državni arhiv, znala bi nam i ovo naše pitanje rasvijetliti, ako ništa, mislim, na temelju oporuka na našem jeziku napisanih.

Lakše nam je odgovoriti na pitanje kako je taj naziv glasio na latinskom i talijanskom jeziku.

Kod oca Crijevića (Cerve) nije naći za naš naziv "od porata" drugog latinskog nego samo "de portu", a taj naziv susrećemo i u knjizi kanoničkih vizita dubrov. nadbiskupa, ali ne prije 1740.

U oporuci Jakova Petra Lukar(ev)ića datiranoj 10. XII. 1613. nalazimo talijanski naziv: Gospe "de' Porti" (Madonna de' Porti). Je li pak bio uobičajen i drugi naziv: "del porto" koji spominju Skurla i Gelcich, tomu dosad nismo mogli naći tragova.

Običniji talijanski nazivi spomenute Gospe bili bi, po našem istraživanju, ovi: "de Porta", "della Porta" i "delle Porte". Prva dva susretosmo u zapisnicima kanoničkih vizita dubrovačke crkve sv. Vlahu 1670, 1673. i 1676. godine. Treći onaj naziv "delle Porte" opazismo u dvjema oporukama od 1629. i 1645. godine., kao i u knjigama računa više rečene crkve kroz 1693. i 1694. godinu.

EGOISTI - HEDONISTI - KAO VIRUSI, LISICE I ZMIJE

NEOSVIJEŠČENI ŽIVOTI

dr. sc. Ilija Barjašić, Zadar

Hedonistima kao parazitima za prividan život uvjet je nečija smrt, isključivo žive radi materijalnog, tj. vlastitog tijela. U svakoj za njih povoljnoj situaciji poprime narav virusa, potom u kombinaciji naravi lisice ili zmijske, nastali oblici sebe imenuju magi. Realno to ime asocira na lukavost kojom oni nezasluženo ubiru narodna materijalna bogatstva, nažalost puno puta želje im se ostvaruju. Kao i virus, uvijek kada padne na plodno tlo oživi animalno po cijenu života koji napada. Na sličan način pogodna situacija sačini maga i uvijek pomoću psihologije za mase, hipnozom nameće maglu kao stvarnost, koju ovi gutaju dok magi zavlače ruke u njihove džepove i uzimaju sve što bi im moglo poslužiti i biti od koristi, kao nezasićenim varalicama. Gdje su magovi drskiji gore je narodu pomoću kojeg vladaju – što je proporcionalno njihovoj "spoznaji" i osviješćenosti adekvatnoj egoizmu koji demonstriraju na terenu, koji je kod nečovjeka primjetan dok njegovog Ja ne evoluiraju u Mi. To bi značilo na terenu htjeti dati umjesto uvijek htjeti uzeti – što izaziva prokletstvo ako je protiv dobra i života. Zamijenivši pojmove dobro i život, kao uzrok i uvjet čovjeka, s pojmom sloboda što priliči samo osviješćenoj osobi, magi materijalno nezasićeni egoisti teže ozakoniti svoju "slobodnu volju" i svoje postupke. Kopirajući lisicu koja kokoš na grani hipnotizira tako da

joj prikaže hrpu kukuruza baš tamo na mjestu ispred njezinih pandža, kao i zmijsku dok hipnotizira žabu predočavajući joj kukke ispred svojih otrovnih usta. "Slobodnom voljom" opredijeljeni za materiju, na putu svoje konačnosti radi svojih tjelesnih užita-ka, toliko se zanesu da im ni planet Zemlja nije dovoljna, što više nezasićenost preraste u nečovjeka. Tako je uglavnom s vlastodršcima u svijetu kao što je nažalost stoljećima i u Hrvatskoj. Hrvatskom narodu se obećavalo i danas obećavaju zlatne žlice i tanjure s izvrsnom hranom bez rada, kako smo istakli po šablone lisica i zmijske za kokoši i žabe. Pomoću hipnoze i obećanja nude materijalno izobilje koje u stvarnosti uzimaju samo sebi – a kokoši i žabe prevarom usmjeruju protiv dobra i života. I danas se Hrvati u Hrvatskoj navikavaju na nerad i usmjeravaju negdje u Europu, Ameriku i ... Nakon 17 godina spektakla u arenama hrvatske mase iznenađene vide magu u jahtama i avionima, dok još pod narkozom izlaze iz arena iscrpljeni i malaksali bez orijentacije gdje je istok a gdje zapad, bez kruha, a o kolačima mogu samo sanjati. Blijedi sa sve manje dobra i života žrtvuju bitno u ime neke dječje "slobode", "slobode" žena, i "slobode" svih perverzних, ne znajući da je sloboda spoznata nužnost, ukoliko nije tako onda je slijepa, što se uvijek negativno odrazilo na dobro i život.

Dakle, magi tendenciozno hipnotiziraju radi svojih tjelesnih i ovozemaljskih užita-ka, uvijek varaju. Gospodo, pamćenje je uvjet za

spoznaju, nakon veće spoznaje magi vas neće više moći hipnotizirati, već vi njima, kao kronično hipnotiziranima, trebate pomoći, daleko od toga da bi vam oni bili uzori koji ne znaju da je dobro uvjet životu. Smisao je pomoći onima koji iz neznanja nisu odgovorni u Hrvatskoj: za nerad, nerad i mortalitet veći od nataliteta što je posljedica njihove nesamokritičnosti, zbog čega postanu virusi u akciji. Svojom lukavštinom zbog hedonističkog ponašanja ostalo im je samo oruđa za zastrašivanje, jedino sredstvo protiv onih koje mogu hipnotizirati i lažima obmanjivati dok orgijaju.

Bilo da je riječ o ženi ili muškarcu, individualno je više osviješćeno po uvjetima i spoznaji života. Dakle, "sloboda" maga bez spoznaje, je borba protiv dobra i života, rušenje temelja čovjeku. Sve zbog materije - praha, luciferstvo tako vidi Zemlju koju žele kao uzor Svemiru, što je znak tendencije za virusne upale a što je samo bolesna želja nečovjeka. Malo je nečovjeku samo jedan planet za posjed, "pored globalne apsolutne kontrole", zbog čega nesvjesno gubi sebe kao život - nema više dobru slobodnu volju već samo anarhičnu volju.

Dakle, zbog nerada, rasipa se osoba, obitelj i zajednica kao cjelina, ali nesvjestan čovjek bi i dalje razarao.

Kako se prema svemu odnosi kršćanska Europa i koliko je uzor i poticaj u pravcu dobra ostalim ljudima na Zemlji, dok propovijeda da je grijeh uzrok kazni što se na Zemlji da primijetiti? Pitanje

je koliko tko samokritički vidi, da li i kada vidi i koliko u ime materijalnog zaobilazi dobro.

I pored svega Europa se usmjeva prema materijalnim koristima umjesto za čovjeka temeljnim vrijednostima, što Europi nije garancija za budućnost, predvođena nekim europskim državama kao i nekim s drugih kontinenata koje kroz povijest imaju silna iskustva kao eksploatatori. Stoga neka Hrvati pamte, jer pamćenje je uvjet spoznaji i osvješćivanju.

Hrvati kao "predziđe kršćanstvu" puno su žrtvovali za neke europske narode i dok su u isto vrijeme eksploatirani od istih.

Tako je i danas, dok Hrvatima obećavaju materijalno blagostanje uzeli su banke i najveća poduzeća u kojima su Hrvati samo obezglavljena jeftina radna sna-

ga. Kako prije tako i sada sumnjive neformalne grupe u Hrvatskoj, bez temeljnih moralnih vrijednosti, poigravaju se Hrvatima. I to zato jer Hrvati već stoljećima ne ulažu iz ljubavi volonterski u opće dobro kako to rade vitalni narodi na Zemlji zbog čega i jesu puni života.

Proizlazi da se puno puta pod imenom altruizam krije zamka ako nije dobro procijenjen. Dakle, ne naslanjati se već truditi se i stati uspravno, što priliči zdravu čovjeku. Bolje je u svakom slučaju nego oslanjati se na mage koji u ime globalizma, u ovo vrijeme, nude razna materijalna blagostanja koja će oni sami stvoriti po svome receptu, bez sudjelovanja hrvatskog naroda, po uvjetima kakve oni postave. Dakle, unaprijed treba se odreći posebnosti, imena, tradicije, osnovnih vrijednosti, jednom riječ-

ju svega što je bitno za mrvice koje Hrvati ne trebaju.

Hrvati, koji imaju fenomenalne zemaljske uvjete za život, mogli bi kao altruisti materijalno pomagati i drugim narodima na Zemlji, dakako u ime dobra bez kalkulacija i silnih zarada pomoću sofističkih šablona kao trgovci, koji su takvim stilom dugoročno i sami sebi potkopali temelje. Narodi koji poznaju i pamte povijest sigurno neće uzeti takve savjetnike, već će nametljivce zaniijete prividom svrstati i staviti u skupine za lustraciju.

Split, kolovoz 2008.

**Pokret za preporod
hrvatskog duha i poticanje
nataliteta u Hrvatskoj –
Život**

DVORSKA LUDA PRERUŠENA U PREDSJEDNIKA!?

Ante Matić, Bjelovar

Zadar je proživljavao teške tragedije, od granatiranja jugoarmije zvane JNA, kojom je zapovijedao Vrhovni komandant Stipe Mesić.

Ta balkanska karikatura, svakodnevno je, gotovo sedam mjeseci 1991. godine, hrvatski je narod izlagala poniženju i nasilju. Tako danas (taj) bivši predsjednik SFRJ-a u ime europe-j-s-t-va i dalje ruži hrvatski narod i kulturu. Činjenica je, da je ovo simbolički prikaz tragičnog razdoblja - tragedije, koja i dalje sakati i zbunjiva hrvatsku pamet. Mesić

je kao Pilat izdajnik, dao razapeti istinu, a laž je stavio na prijestolje, da to podupire narod? Naličje je (to) bespomoćnog cinizma.

Čovjek koji ima na sebi teške grijehe, govori nam da Hrvatska ide u život, a u biti (taj) Mesić je glavna meta – staza, rak rana ovog ispaćenog naroda. On je

vođa i predsjednik Hrvata, koji donosi glavne odluke i rješenja pitanja. Ovo nije ništa drugo nego jedna stvarna bijeda zajedničkog osjećaja. To je opće mjesto hrvatske intelektualnosti, njene svireposti i sindroma pogubnosti. Svakome se čovjeku može dogoditi, da u nekom trenutku bude na pravom mjestu – ali najvažnije je kakve će odluke (taj) čovjek donositi, odnosno jesu li dobre za sve ljude ili samo za zle.

Na tronu hrvatske države nalazi se opasni „š-i-l-j-o-g-l-a-v-a-c“, koji sve zavodi oko sebe. A to mu dopušta njegov balkanski primitivizam i mentalitet. To je sveukupno o-li-č-je, zajedničko

sa srpskim manjinama u Hrvatskoj, gdje Srbi imaju svoju matičnu državu – pa neka tamo idu voditi svoju politiku. Kakve odluke imaju oni tu donositi u Hrvatskoj? Nikome mi ne branimo da dođe ovdje kao turist ili da tu živi.

Ali, sakriti se iza imena „Stipe“, pa uništavati Hrvate, smišljeni je specijalni rat – protiv Hrvata. Stoga, ovdje je riječ o ironiji sudbine slične kao što Mesić pravi viceve o Hercegovcima. Ništa

bolje ne svjedoči o tome Mesićeva izjava; „U rat idu oni koji se ne poznaju, a šalju ih oni koji se poznaju“. Mesić, Tuđman i Milošević su se jako dobro poznavali. Ti bivši komunisti su se sastančili, a narod je (i sad) dobio ono što je zaslužio – lik đavola.

Svi oni koji imaju dodir, te suradnju i savez sa Mesićem, njegovi su so-to-n-č-ići. Oni su zajedničari njegovog krvavog grijeha. Mesića je na vlast dopeljala ma-

lo-građa-n-š-ti-na, preobučena ideologija: jučer, danas i sutra... Sasvim je sigurno, da zbog toga opet u Hrvatskoj vlada „K-u-š“. To je primjer iz životinjskog carstva – o paradnim konjima i njihovom gazdi, koji ih goni kao dvorska luda.

ZGAZILI BI LJUDI I VIŠE OD MRAVI ILI: ČEMU SVE TO?

Divo Bašić, Dubrovnik

Nisu mravi jedina bića kojima bi se ljudi u svojoj "radišnosti" i "pregnantnosti" (rado) izjednačili. Jedinke iste vrste sklone su destrukciji drugih jedinki čak i svoje vrste, te na taj način auto-destrukciji živog svijeta. Izjednačavanje agresora i žrtve jednako je poimanju i (p)određivanju povijesti ka(o) pravocrtnoj i neživov, jednoličnoj liniji bez događa(n)ja. Parcijalno i, na neki način, pristrano kažnjavanje ili čak potpuno pogrešna kazna može biti jednako pogubno i glupo kao sam čin koji je doveo do takve situacije.

Apsurdno je da zločin prati kaznu u stopu i opet(ovano) ju ponavlja na nekoj promjenljivoj, varirajuće nestalnoj zemaljskoj razini kojoj čovjek nazoči samo određeno i kratko vrijeme. Kakva su to bića koja pritiskom na jednu pucu (botun) mogu ubiti desetine tisuća jedinki svoje vrste? Da li su to monstri? Čemu njihovo postojanje? Oni, po nekima, ne

bi ni mrava zgazili? Kakvi su samo to glupani koji misle da će međunarodni "sudovi" za ratne zločine, kao neko posuđe iz kojeg povlaštenu i "izabranu" ispijaju zalag vječnog "pranja ruku", riješiti i, štoviše, spriječiti ponavljanje ratnih razaranja i zločina ubuduće?

Da se ponove situacije masovnih ubojstava i zločina smatram da bi isti ljudi u određenim momentima postupili još gore i žešće istrebljujući sve njima samima nepoćudno. Usput bi, da mogu, opljačkali barem pola živućeg svijeta da bi u nekom svom svijetu bogatst(a)va mogli lagodno i, možete misliti koliko, sretno živjeti. Tada bi imali sve karte događaja u rukama. Krvavim rukama koje su takve i kad su učtivo isprane i čiste i kojima teče u vodi eritrocita bojom prigušena krv. Mislite da će ubojstvo isprati hladan tuš ili topla kupka, te da će onda mirna i razbistrena glava uočiti fatalnu pogrešku (za) onog kojeg više nema? Nije li najveća kazna ovog svijeta što se "zločini i kazne" neprestano događaju?

Kao da bi ovaj svijet bez njih bio "prazan".

Ponekad mi se čini da svijet zasluhuje da ga se dobro ispljuva, ali čak i nakon takvog globalnog i žustrog paradoksa ostao bi isti. Čemu uopće događaji i ljudi koji ih čine i koji su sami (za)činjeni istim ili sličnim, lektorski neispravljenim čin(jen)i(ca)ma? Čemu onda svi zapisi, osobni podatci, formulari koje ispunjamo tijekom života, norme i uredbe u skladu kojih se ponašamo (ili divljamo)? Čemu farsa i lažnost koja se očituje upravo preko zrnaca ozbiljnosti i istine? Čak i nakon što bi eventualno velika većina ljudi doživjela kao neko unutarne iskupljenje ili prosvjetljenje, to se ne bi dogodilo na svim razinama svih pojedinih jedinki u nekom određenom i svim daljnjim trenucima, tako da bi jedne pod(a) rivale druge.

Naime, ti nastupajući trenutci bili bi stvarni: projicirali bi se na svijet stvari, a ne ljudi. Čemu fekalnost ovoga svijeta kad je ne mogu prikriti ni najslasnije torte ko-

je velika većina ljudi u svom životu nije ni vidjela ni okusila? Ma, čemu uopće ovaj svijet ljudi koji u svom vlastitom istraživanju i "napretku" ulaže energiju koju traži u vanjskim, stvarnim izvorima? Što će mu to uopće ako ne ulaže na sveopći i svestrani razvoj čovječnosti? Pa, jednog dana će završiti u grobu ili bilo kakvom drugom zemljanom posljednjem počivalištu na kojem bi trebao stajati prešutni natpis:

"Ovdje počiva čovjek koji svojom promašenom i lažnom uljuđenošću nije zaslužio ni ovu zemlju, a ni ovaj natpis, bez obzira na velika kapitalna 'slova' koja je ostavio u životu bez traga i glasa napretka u sebi i Zemlji odanom biću."

Čemu sve to, ljudi moji? Zbog bližnjih ili nekih udaljeni(ji)h? Izjednačavali vi sve ljude ovog svijeta kao što bi to netko drugi nas mogao izjednačavati, opet

vas to vraća na jad i žal ovoga svijeta koji se svakodnevno kupa u moru krvi, a u slučaju svjetskog rata - u oceanima krvi. Ljudi su mravi koji u gaženju sebe samih ne vide svoju vlastitu sićušnost i neprestanu glad u traženju hrane. Da, takvi ljudi su obična ovozemaljska nedorečenost u pokušaju traženja i neiznalaženja koji ponekad nisu zaslužili ni tri (čiste) točke na kraju...

DEPOPULACIJA HRVATA U VOJVODINI (6)

dr. sc. Dražen Živić, Vukovar

POPIS LITERATURE

Bičanić, M. (1994.): Srijem krvavo krilo Hrvatske, Dokumenti i svjedočenja, Mladost, Biblioteka Raskrižja, Knjiga 1, Zagreb.

Crkvenčić, I. (1991.): Kretanje broja Hrvata u SR Srbiji i Srba u R Hrvatskoj (prema službenim podacima statistike), u: Političko-geografska i demografska pitanja Hrvatske, SGD Hrvatske, Zagreb, 107-117.

Crkvenčić, I. (1993.): Srpsko svojatanje dijela teritorija Republike Hrvatske u svjetlu nekih demografskih podataka (s posebnim osvrtom na istočnu Hrvatsku); u: Zbornik Slavonija, Srijem, Baranja, Bačka, Matica hrvatska, Zagreb, 107-119.

Čapo-Žmegač, J. (2002.): Srijemski Hrvati, etnološka studija migracije, identifikacije i interakcije, Durieux, Zagreb.

Izješće o preregistraciji prognanika, povratnika i izbjeglica u Republici Hrvatskoj (ožujak i travanj 1997.), Vlada Republike Hrvatske, Ured za prognanike i izbjeglice, Zagreb, lipanj 1997.

Laušić, A. (1993.): Uzroci i posljedice agrarne reforme i kolonizacije 1945.-1948., u: Zbornik Slavonija, Srijem, Baranja, Bačka, Matica hrvatska, Zagreb, 91-97.

Mirić, D. (2000.): Ukupno kretanje broja Hrvata u Srbiji i Crnoj Gori od 1948. do 2000. godine, u: Društvena istraživanja, God. 9, Br. 4-5 (48-49), 743-766.

Raduški, N. (2002.): Etničke migracije na prostoru Vojvodine u drugoj polovini 20. stoljeća, u:

Migracijske i etničke teme, God. 18, Br. 4, 339-348.

Raduški, N. (2003.): Etnička slika Srbije - popis 2002. godine, u: Migracijske i etničke teme, god. 19, Br. 2-3, 253-267.

Sekulić, A. (1994.): Hrvatski bački mjestopisi, Povijest hrvatskih imena mjesta u bačko-bodroškoj županiji, Školska knjiga, Zagreb

Valentić, M. (1993.): Garašanin i vizija Velike Srbije - prvi scenarij oblikovanja Velike Srbije, u: Zbornik Slavonija, Srijem, Baranja, Bačka, Matica hrvatska, Zagreb, 51-57.

Zajednička radionica Ureda i UNHCR-a, Program povratka, Skrb o starim i nemoćnima, Vlada Republike Hrvatske, Ured za prognanike i izbjeglice, UNHCR, Duga Uvala, Pula, 1998.

Živić, D. i Esih, B. (2003.): Idejno-politički, vojni, međunarodno-pravni i demografski aspekti srbijanske agresije na Republiku Hrvatsku, u: Republika Hrvatska, God. L, Br. 214-215, 29-53.

KAKO SU ONO MILAN KOVAČ, STIPE HRKAČ, JAKO ANDABAK, GROF GEORG ELTZ VUKOVARSKI, MILAN HORVAT, DARKO OSTOJA & COMP. OPLJAČKALI VIŠE MILIJARDI KUNA OD 227.882 HRVATSKA BRANITELJA I PROGNIKA (7. dio)

dr. sc. Tomislav Dragun,
Zagreb

nja:

Interpolu, koje nastavno citiram, na koje dosad nisam dobio odgovora, iako se radi o vrlo važnom i vrlo osjetljivom svjedočenju kojega sam ponudio.

U dvorištu Psihijatrijske bolnice Vrapče u Zagrebu

Želio sam provjeriti kako na ovu pljačku gleda hrvatski ured Interpola? Je li i on već stavljem „pod kontrolu“?

Sve sluti da je tako, a slijedom dalje navedenih mojih zapaža-

1. Nije moguće pronaći adresu hrvatskog ureda Interpola. Sva pisma koja mu se šalju moraju ići preko Ministarstva unutarnjih poslova RH.

2. Dne 7. svibnja 2008. godine poslao sam pismo hrvatskom

3. Međutim, nije samo to u pitanju. Pismo je poslano s povratnicom, a ona se nije vratila. Urgirao sam u Hrvatskoj pošti. Morao sam pisati novu povratnicu, te mi je tek slijedom

nje potvrđen primitak pisma. U svjetsku uzorno organiziranom ustroju!

Slijedi citat pisma.

dr. sc. Tomislav Dragun

Pete poljanice 7
10000 ZAGREB
091-33.88.431
tomislav.dragun@gmail.com

Zagreb, na dne 7. svibnja 2008.

MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA RH

Služba INTERPOL-a RH
Ulica grada Vukovara 33
10000 ZAGREB

Predmet:

Primitak na razgovor.-

Cijenjena gospodo,

Želim da me odmah primite na razgovor i saslušate glede sljedećih kriminalnih slučajeva u Republici Hrvatskoj:

1. Zamjena dionica u kuponskoj privatizaciji,
2. Postupanje s Hrvatskim domovinskim fondom,
3. Božo Čulo, vlasnik Partner banke d.d. i Metroholding d.d. iz Zagreba
4. Brodvin-Brod d.d. Slavonski Brod – u stečaju
5. Sudski proces: Štedionica dukat d.o.o. iz Zagreba (tužitelj) – Ivan Radošević iz Njemačke (tuženik), te sveza s dionicama trgovačkog društva Croatia Bus d.d. iz Zagreba,
6. Sudski proces: Moteli Dragun d.o.o. – u stečaju, odnosno postupak s ostatkom njegove stečajne mase,
7. Kaznena prijava protiv nepoznatog ubojice Biserke Dragun, dragovoljca Domovinskog rata (8. studenog 1991. godine).

Sa štovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun

P.S.

Ovo pismo, prevedeno na engleski jezik, bit će poslano Središnjici INTERPOL-a.

Odgovora na pismo dosad nije bilo. Vrlo zanimljivo. I čitljivo – iz aviona.

KAKO SE 1941. KRIJUMČARILO PREKO HRVATSKO-SLOVENSKE GRANICE

Leo Mates, funkcionar Komunističke partije Jugoslavije i jedan od organizatora pobune protiv Nezavisne Države Hrvatske, židovskog podrijetla, direktor jugoslavenskog Instituta za međunarodne odnose i ekonomiju, generalni sekretar Predsjednika Republike, dotično Josipa Broza Tita, ovako se prisjeća događaja s hrvatsko-slovenske granice iz srpnja 1941. godine:

„Kopinič me ponovno potražio negdje krajem juna ili početkom jula 1941. s molbom da privremeno smjestim i zatim prebacim u Italiju člana CK KP Italije Martinija (zvanog Rigoletto). ... Uspio sam da Martinija smjestim u jednu kuću u selu Gornji Stenjevec, u zapadnoj okolini Zagreba, na padinama Zagrebačke gore.

Tu sam Martinija držao do organiziranja prelaza preko granice sa Slovenijom. Sam prelaz je organiziran one isti noći kada je bio i bijeg iz Kerestinca a prelaz

Glas iz groba: »Oče Staljine, kad sam išao u rat, obećao si mi komad zemlje od koje ću moći živjeti...«

Staljin: »A pošto nisi ostao živ i ovo malo zemlje ti je dosta!«

granice je bio u velikoj blizini Kerestinca. Na sreću, Martini i njegov pratilac prešli su tu granicu ranije nego što je došlo do uzbuje i pratilac se srećno vratio natrag, kao što sam to slijedećeg dana saznao.“

Iz pisma Lea Matesa upućenog Vladimiru Dedijeru, objavljenog u „Politici“, Beograd, dne 25.11.1981. – prema: ENIGMA KOPINIČ, I, Vjenceslav Cencić, „Rad“, Beograd, 1983., str. 306. i 307.

PRVI RAMAZAN HRVATA-MUSLIMANA U NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ

Mehmed Sulejmanpašić,
„Hrvatski krugoval“, broj 14,
Zagreb, 19. listopada 1941.,
str. 10

Ramazan je Božja Kuranska odredba muslimanima-pravovjernima, i to bezuvjetna i neophodna. Ramazanom se zove muslimanski mjesec posta. Postni mjesec Ramazan traje redovno

trideset dana. Ramazan može trajati i dvadeset i devet dana. To je moguće ako se toliko unaprijed odredi od strane stručnjaka u jednoj kalendarskoj godini. Moguć je i taj slučaj, da dva vjerodostojna muslimana vide mladi mjesec i to jave nadležnoj šeriatskoj sudskoj vlasti, koja slučaj registrira u svoj protokol i oglasi narodu. Ramazan ne može i ne smije trajati dvadeset i osam ili

manje dana, a niti trideset i jedan dan.

Obaveza ramazanskog posta u islamskom vjeronauku nazivlje se arapskim terminom: „Farzi-Aju“ što znači bezkompromisna dužnost. Kuran je posvetio na mnogim stranama svoje citate ramazanskom postu, u kojima se govori o koristi i o dobru, koje musliman ima na oba svijeta od posta. Kuran post nazivlje araps-

kom riječi „Savm“ što znači post, a Ramazan nazivlje „Ramadanom“. Hrvati-muslimani uzeli su riječ Ramazan od Turaka, a Turci od Iranaca. Osim Kurana i Božji poslanik Muhamed u svojim izrekama ističe prednosti Ramazana, kao i mnogi islamski učenjaci, kao zapadno europski kršćanski intelektualci, među kojima se naročito ističu Hrvati-katolici svih povjesnih epoha.

Dužan je postiti svaki musliman i muslimanka od doba stupanja u stanje puberteta pa do smrti, svake godine u točno određeno vrijeme mjesec dana. Tko ne posti, čini strašan grijeh, ali ne

nadati kasnije u slučaju teške bolesti ili oružane borbe protiv neprijatelja.

Musliman prije nego zaposti mora da se okupa ako je imao snošaj ili ako je u snu polucirao. Musliman je dužan svoj post umom, srcem i duhom izgovoriti i zavjetovati.

Ramazan je mjesec odmora i iskušenja stomaka od jela i pića, a osim toga i prilika imućnima, da osjete glad i stanje siromašnijih. Ramazan je mjesec naročito potpomaganja, obdarivanja i opskrblijvanja ubogih.

Za vrijeme Ramazana zabranje-

no je muslimanima i muslimankama od praskozorja pa do mraka jesti, piti, pušiti, mirisati spolno općiti. Muslimanima je neoprostiv grijeh uz Ramazan psovati, lagati, uhodariti, denuncirati, podvaljivati, vrijedjati i sramne izraze upotrebljavati, kao i hazard ili kocke te lumpovati. Ramazan je mjesec duhovnog i manualnog rada i potpomaganja vjerske zajednice i države, koja ih štiti od svih zla i šteta.

Najsvetija noć svih muslimana svijeta, pa i Hrvata-muslimana je

dvadeset i sedma noć Ramazana, koja je u posebno posvećenom odlomku Kurana arapski zove „Lejlet-ul-Kader“ t.j. noć udesa. Bog je te noći po andjelu

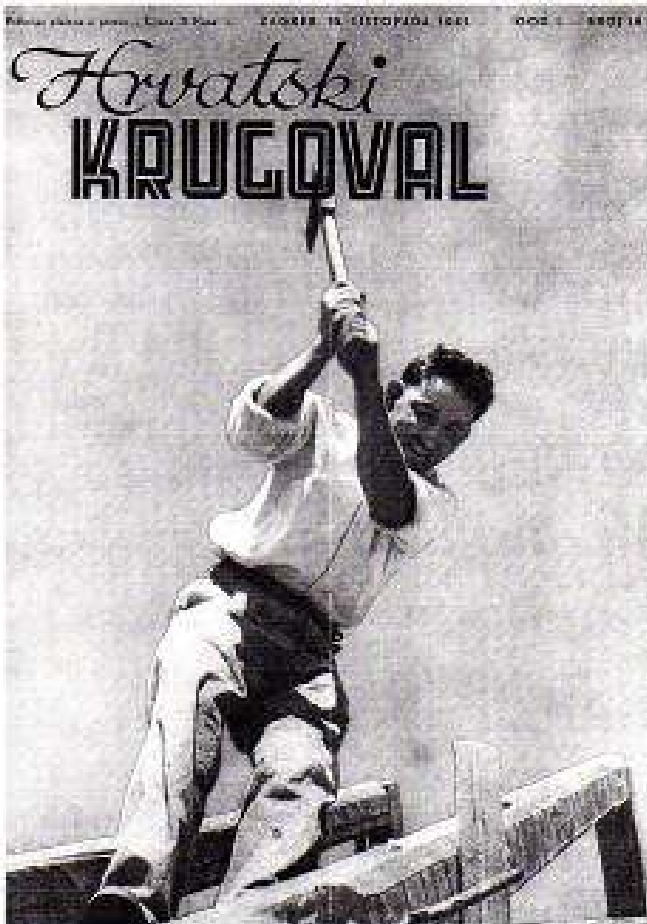
Džebrailu – Gabrielu – poslao prvi citat Kurana, koji u hrvatskom prijevodu znači: čitaj Božjim imenom. Dakle Bog muslimane prvo upućuje na nauk. Taj citat znači početak Islama.

Hrvati-muslimani bili su sve do dolaska barbarske Velikosrbije u hrvatske zemlje u bogatstvu na zavidnom položaju. Zato su ramazanski dani, noći, gozbe i milodari bili upravo basnoslovni. Za sirotinju muslimansku Ramazan je mjesec kneževskih gozbi. To se srozalo do potpune neimaštine, jer je besramna Jugoslavija do gole kože opljačkala Hrvate-muslimane.

Zahvaljujući poglavnikovoju i ustaškoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, imovno stanje muslimana se znatno poboljšalo, te će ovoga Ramazana moći obradovati sirotinju. Da hrvatskoj muslimanskoj djeci poklone nova odijela, obuću i rublje za Bajram.

Hrvati-muslimani provest će svoj prvi Ramazan u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj u punoj građanskoj slobodi, zanosu državne nezavisnosti, predavanjima i razgovorima o Hrvatskoj Državi, njenoj vječnosti i sjajnoj budućnosti i ravnopravnom položaju Hrvata-muslimana u njihovoj dragoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Hrvati-muslimani će se prigodom Ramazana moliti Bogu da im na sreću i dobro hrvatske državnosti učini dugovječnim i moćnim njihovog velikog i dičnog Poglavnika kao i sve njegove suradnike. Prvi Ramazan Hrvata-muslimana u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj je prvi slobodni mjesec posta i pobožnosti poslije toliko stotina godina robovanja.

Tu blagodat osjetit će podjednako i u punoj mjeri i seljak i građanin Hrvat-musliman hrvatske Bosne i Hercegovine.

Hrvatski radnik udara temelje svojim domovima

prestaje biti musliman. Tko posumnja, izjavi ili omalovaži svetinje posta time istupa iz muslimanske vjere. Post se može nak-

NIKADA DOVRŠENA PRIČA: ŠUBIĆI, FRANKOPANI I ZRINSKI (8)

Darko pl. Prebeg, dipl. ing. stroj., Čakovec

Darko pl. Prebeg dipl.ing.stroj.

ŠUBIĆI I FRANJEVCI

Knezovi Šubići, kao pravi Hrvati, bijahu vjerom vrlo gorljivi kršćani katolici. Zato mi se učinilo zanimljivim malo više opisati njihov svekoliki i vrlo značajni doprinos čvrstom ukorijenjavanju te vjere na onim prostorima kojima su vladali u svoje vrijeme, a otuda i dalje diljem hrvatskih zemalja. Pogotovo se to odnosi na njihovu izuzetnu i nadasve specifičnu povezanost sa časnim ocima franjevcima u mnogim oblicima. A crkveni franjevački red je pak gotovo slučajno nastao na hrvatskom teritoriju. Naime, prema jednoj legendi koja kazuje, kako je lađa na kojoj je tada plovio sv. Franjo Asiški na svom putu u Svetu zemlju (Palestinu) oko godine 1212. igrom sudbine i zbog velikog nevremena potražila zaštitu na obali kojom su vladali Hrvati. No, ne zna se niti je to povijesno ostalo zabilježeno na kojoj je lokaciji točno po prvi puta pristala lađa sa sv. Franjom. Ne zna se niti za drugi puta 1219. godine, kada je ponovno uspješ-

no putovao prema Palestini niti treći puta 1220. godine, kada se vraćao s Bliskog Istoka u Italiju. Nigdje nažalost nije ostalo točno dokumentirano na kojim mjestima ili mjestu se onda zaustavila lađa sa sv. Franjom. Blaženi Toma Celanski (č. Čelanski) u svojim tekstovima to navodi dosta neodređeno, "...in partibus Sclavoniae...", u Slavonskoj zemlji, dakle sigurno u Hrvatskoj. Ali, gdje točno na cijeloj istočnoj

obali Jadrana, zauvijek će ostati tajnom. Ipak, dobro je apostolsko sjeme bilo posijano. Kroz iduća stoljeća, red Franjine manje braće (ordo fratrum minorum), polako u tadašnjim zemljama istočne obale Jadrana preuzima ulogu starih benediktinaca, od pradavnina odanih učitelja hrvatskih knezova, kraljeva i banova, graditelja crkava i samostana, obnovitelja kapelica i svetišta, strpljivih klesara glagolskih i latinskih ploča, hrabrih čuvara kulture i katoličke vjere te velikih

neimara hrvatskog nacionalnog bića.

Međusobne veze franjevaca i članova hrvatskog plemićkog roda Šubića tijekom srednjeg vijeka itekako dokazuju prisutnost svekolike hrvatske kršćanske i katoličke duhovnosti. U mnogim se zapisima internog karaktera te obitelji navodi, da su svi njihovi poznatiji članovi, a koji su se odlučili za duhovni stalež, stupali u neku od franjevačkih zajednica. Svi su franjevački samostani izgrađeni u tom podneblju bili gotovo isključivi uživaoci pokroviteljstva toga roda. Pogotovo se to odnosi na nekoliko crkvenih franjevačkih ustanova bibriskog i skradinskog područja. Misli se pritom na franjevački samostani sv. Marije u Bribiru i sv. Ivana Krstitelja u Skradinu te samostan klarisa sv. Elizabete u Skradinu. Uloga obitelji Subića prilikom njihovog osnutka i razvoja gotovo je nemjerljiva. Važnu ulogu u dovođenju franjevaca i njihovom razvoju na tom području odigrali su upravo najelitniji članovi velikaškog roda Subića, posebice u samom početnom razdoblju,

kada su njihovi vodeći predstavnici bili banovi Pavao I. i Mladen II., koji su stolovali u dalmatinskom gradiću Skradinu i iz njega upravljali velikim dijelom srednjovjekovnih hrvatskih zemalja. Pobožnost se svih članova toga roda može pratiti negdje od druge polovine 13. st. do

1-43 Gotička crkva sv. Ivana 13.st.

osmanlijskog osvajanja. Iako Šubići u tom svom vrlo poštivajućem odnosu spram franjevaca nisu naravno bili i jedini, njihov je interes u svakom slučaju bio natprosječan. Oni su u tada podržavali franjevce više od bilo kojeg drugog crkvenog reda, a s kojim su se zasigurno mogli susresti, jer to bijaše vrijeme velikog uspona vjere i kršćanske duhovne misli. Taj općeniti stav može se lako iščitati iz činjenice, da su svi Šubići koji su se odlučili na crkveni poziv bili članovi franjevačkih redova, da je rod financijski podržavao više franjevačkih samostana te s franjevcima imao intenzive dodire i koristio ih, kako u religiozne tako i u političke svrhe. Iako su podaci o svemu tome ograničeni, upadljivo je da su svi članci ovog roda, a za koje je poznato da su ušli u neki crkveni red, od 13.st. nadalje činili to isključivo kroz neki od franjevačkih redova, bilo franjevce bilo klarise. Tako primjerice, izgleda da je sestra Pavla I. Šubića, Stanislava, vodila iznimno primjeran život te umrla na glasu svetosti. Vrijedno je spomenuti, kako se njeno djelovanje lijepo uklapa u općenito prihvaćen model pobožnosti žena visokog roda onog doba. Kao najbliži uzor, Stanislava je pred očima mogla imati upravo sv. Elizabetu, u čiju je čast i podigla svoj samostan. Kći pak banova, Katarina bijaše redovnica u samostanu sv. Nikole u Zadru i primila je jedan legat u oporuci svog oca 1346. godine. Vjerojatno je stupila u samo-stan tek nešto ranije, jer je knez Pavao I. Šubić odredio i potpunu isplatu ostatka njenog miraza (200 libara u žitu).

Posebno mjesto u odnosima između franjevaca i Šubića pripada franjevačkom samostanu sv. Marije na Bribirskoj glavici. Pod zaštitom se Blažene djevice, barem od kasnog 13.st., nalazio čitav rod Šubićev. Pavle I. je osob-

no dao izravnu izjavu, kako je majka svetica njegova patrona. Ban Pavao I. bio je osnivač fra-

1-44 Skradin župna crkva

njevačkog samostana i crkve u Bribiru posvećenih bl. Djevici, ali točan datum osnivanja nije poznat. Arheološki podaci jedino sugeriraju da je crkva već postojala u drugoj polovini 13. stoljeća. Sam dan posvete crkve, 9. rujna (dan nakon blagdana Male Gospe) je poznat, ali ne i godina. Jednako je moguće da je Pavao I. sagradio crkvu te potom doveo franjevce. Crkva i samostan su spomenuti prvi put tek 1326. godine u oporuci kneza Grgura, sina kneza Radoslava. Usprkos tome, vidljivo je da je već ranije bila u upotrebi, jer je više starijih članova roda sahranjeno u njoj. To sugerira i činjenica da je više njih bilo upisano u samostanski Nekrolog, koji je služio kao podsjetnik za zadušnice koje su franjevci držali, počevši od 1303. godine. Prvi izravni podatak da je netko sahranjen u crkvi odnosi se na bana Pavla I. (sahranjen 1312.), čiji je grob u crkvi spomenut u oporuci kneza Pavla II. Crkva sv. Marije bila je ukopno mjesto članova roda između 14. i 15. stoljeća. Knez Pavao II. osobno je odredio istu crkvu i grob kao svoje posljednje počivalište. On je ujedno ustvrdio da su i njegovi sinovi već tamo sahranjeni. Svakako, niti su svi članovi roda izabrali ili uspjeli da

budu tamo sahranjeni, možda zato što su neki od njih umrli izvan Bribira. Čini se da je knez Juraj I. umro 1303. u Ninu te bio tamo sahranjen. Mladen III. umro je u Trogiru i bio sahranjen u tamošnjoj katedrali 1348. godine, a njegov brat Pavao III. izabrao je u svojoj oporuci istu crkvu kao mjesto svog ukopa 1356. godine. Moguće je da su neki članovi roda koji nisu umrli u Bribiru preneseni i sahranjeni u njemu. To je vjerojatno slučaj sa banom

Mladenom I., ubijenim u Bosni 1304. te knezom Jurjem II. koji je najvjerojatnije umro u Klisu 1328. godine. Sačuvani dokumenti svjedoče, da je crkva sv. Marije bila najčešće spominjana crkva u oporukama članova svih grana roda. Sačuvano je devet oporuka različitih članova roda nastalih između 1346. i 1456. godine. Važnost crkve sv. Marije za Šubiće proizlazi iz činjenice, kako su čak i oni članovi roda koji su napustili Bribir i naselili se, potpuno ili djelomično, u susjednim dalmatinskim gradovima nastavili ostavljati znatne legate (pokloni oporukom) toj crkvi. Crkva bijaše napravljena uglavnom iz novotisanog kamena s upotrebom jedino neko-liko predromaničkih spolia. Sačuvani fragmenti plastike upućuju na visoku razinu proizvodne kvalitete, analognu onoj četrnaestostoljetnih dalmatinskih gradskih crkava. Nažalost, sačuvani dokumenti ne otkrivaju ništa o samoj izgradnji crkve te nije moguće ustanoviti tko su bili njezini graditelji. Crkva je bila urešena i sa heraldičkim simbolima roda (grb) i s više natpisa, nažalost sačuvanih samo u teško čitljivim fragmentima. Crkva je posjedovala i zbirku relikvija u srebrnim relikvijarima „najviše kakvoće.“ One

su se ču-vale u samostanu sv. Frane u Šibeniku u koji su ih nakon osmanlijskog osvajanja Bribira prenijele kršćanske izbjeglice. Sastojale su se od glava sv. Matije Apostola i jednog od Nevine dječice, kosti ruku sv. Lovre, sv. Jude Tadeja, sv. Bazilija Velikog i sv. Kristine, kao i od jednog kamena koji je korišten za kamenovanje sv. Stjepana Prvomučnika. Iako ta zbirka nije vrlo velika, čini mi se da je za jedan samostan bila dovoljno impresivna.

Čini se da je samostan sv. Marije imao i značajnu knjižnicu. Za sada je utvrđeno da su tri rukopisa pripadala Bribiru, tzv. Franjevački bribirski brevijar, koji sadrži prije spomenuti Nekrolog iz 1303., iluminirani rukopis Zlatne legende Jakova de Voragine iz 1307. te zbirka Legendae sanctorum s početka 15. stoljeća. Pored ova tri sačuvana rukopisa, postoje pisani podaci o još nekim. U svojoj oporuci knez Pavao II. ostavio je samostanu sedam svojih rukopisa: Ystoria scolastica, glosirani psaltir, Dijaloge sv. Grgura, liber Ysidori de sacra scriptura et aliorum sanctorum dicta, breviliquium sancti Bonaventure i dva rukopisa koji su sadržavali tekst cronica Romanorum martiriana, jedan od njih „star“ i drugi „nov.“ Njegovo objašnjenje, da te rukopise daje „za ures“ crkve, moglo bi upućivati da su bili ras-

košni. Dva druga rukopisa, spomenuta u ispravi koja odobrava njihovu prodaju 1434. godine, bila su dva „svečana antifonara.“ Najvjerojatnije je knjižni fond samostanske knjižnice bio općenito govoreći prilično dojmljiv. Uz rukopise i relikvije, samostan je posjedovao i prilično bogatu zbirku liturgijskih predmeta. Naslijedio je čitav sadržaj osobne kapele kneza Pavla II. 1347. godine. Među tim predmetima izrijeckom se spominje veliki pozlaćeni srebrni križ od 300 unci, pozlaćena srebrna ikona od 205 unci, srebrni relikvijar, velika srebrna navicula za tamjan, 6 drugih ko-mada srebrnog liturgijskog posuđa, liturgijsko ruho i pokrivala za oltare. Tijekom 15. darovan je novac za kupnju dva kaleža (jedan za glavni oltar i jedan za njegove zadušnice), liturgijsko ruho i habite za gvardijana i vikara. Standard materijalnog bogatstva samostana mogu posvjedočiti i arheološki nalazi, budući da su tijekom iskopavanja crkve pronađeni mnogi fragmenti luksuzne keramike, uglavnom uvezeni iz Katalonije i Italije, te stakla, uglavnom uvezeni iz Murana. Upravljanje je crkvenom imovinom bilo povjerenom „opunomoćenicima samostana i crkve sv. Marije iz Bribira reda manje braće“ (procuratores monasterii et ecclesie sancte Marie de Breberio ordinis fratrum minorum). Njihove su ovlasti bile vrlo velike i svi poznati opunomoćenici uglavnom bijahu članovi roda. Ban Pavao I., osnivač samostana sv. Ivana odredio je, kako opunomoćenici trebaju biti birani od franjevača, ali isključivo među kneževima „de domo nostra“ (našega roda). Druga važna franjevačka crkvena

1-45 Skradin grad knezova i franjevaca

ustanova povezana s nekim članom roda bio je samostan sv. Ivana Krstitelja u Skradinu, osnovan od bana Pavla I. godine 1299. U svojoj ispravi ban je ustvrdio, kako izabire sv. Ivana da, uz Blaženu djevicu Mariju, bude njegov nebeski zaštitnik i zaštitnik njegovih nasljednika. On i njegova supruga Urša odlučili su u skradinskom podgrađu u blizini samostana klarisa podići novu crkvu. Buduću crkvu previdjeli su velikim posjedima s godišnjim prihodom od 1500 libara (otprilike kneževska plaća u onodobnom dalmatinskom gradu srednje veličine) i odredili da je povjere franjevcima. Upravljanje tim prihodima trebalo je povjeriti opunomoćenicima koje će franjevci postaviti između bribirskih knezova „de domo nostra“. No, iako velika svota novca bijaše uložena u njegovu izgradnju, skradinski samostan nije počeo djelovati prije Pavlove smrti. Štoviše, 1319. godine ban Mladen II. dobio je papinsku dozvolu da uspostavi samostan, što upućuje na to da tada još nije bio završen. Izgleda da samostan nije imao dugi vijek kao zadužbina Šubića, iako je djelovao do osmanlijskog osvojenja 1523. godine. Opa-danje moći glavne grane roda nakon 1322. i pomicanje jednog njezina dijela u Slavoniju 1347. te nestankom drugog 1356. godine izmakli su samostan izravnom utjecaju roda

1-46 Skradin sjedište biskupske stolice

Šubića. Druge grane roda očigledno ne bijahu zainteresirane za održavanje obiteljske zadužbine, nego su se radije usredotočile na brigu o sv. Mariji u Bribiru.

Treća crkvena franjevačka ustanova osnovana od člano-va roda Šubića bijaše samostan časnih sestara klarisa sv. Elizabete Ugarske u Skradinu. Usta-novila ga je već spomenuta sestra bana Pavla I. Šubića, kneginja Stanislava. Za taj čin primila je veliku potporu od svog brata, koji je novčano pomogao gradnju i opremu crkve te opskrbio samostan posjedima. Stani-slava je kasnije ušla u samostan i postala njegova predstojnica. Točan datum osnutka nije poznat, ali bijaše zasigurno u kasnim sedamdesetim godinama 13. stoljeća. Ovi podaci svakako upućuju na blisku osobnu vezu između Šubića i franjevaca. Povlašteni položaj franjevačkih crkava u rodu Šubića potkrepljen je i činjenicom, da su one u više slučajeva birane kao njihova posljednja počivališta. Također, kao posebni položaj i popularnost franjevac-a među Šubićima služili su vrlo česti osobni kontakti između njih. Tijekom cijelog razdoblja od kraja 13. st. pa do gubitka Bribira 1522. godine, franjevci su često upošljavani od Šubića, za izvršavanje brojnih privat-nih i službenih zadataka. Na javnom planu, često su upravo franjevci bili korišteni kao poslanici članova ro-da, a čak i kao pomirbeni suci između njih i susjeda. U onom razdoblju kada knezovi Bribirski bijahu na vrhuncu svoje moći, franjevci su igrali zapaženu ulogu i u njihovoj crkvenoj politici. Vrijedno je spomenuti, da su prvi izravni dodiri između bana Pavla I. i kurije ostvareni upravo 1288. godine i to upravo u razdoblju kada se na papinskoj stolici nalazio franjevac Nikola IV. Prije svog postavljanja za kardina-

la 1274. godine, Nikola IV. (Jerolim Maschi) bijaše franjevački provincijal u Hr-vatskoj i Dalmaciji te je svakako moguće da su osobni kontakti između njega i Šubića ostvareni već u tom razdoblju. Kada je godine 1290. umro kralj Ladislav IV., to je omogućilo postupno osamostaljivanje bana Pavla I. Šubića u od-nosu na središnju vlast. Tijekom pontifikata Nikole IV. kontakti su bili izra-zito intenzivni, a dobri odnosi uspostavljeni u tom razdoblju nastavljeni su i nakon njegove smrti. Sve je to svakako doprinijelo potpisivanju mirovnog ugovora između Šubića i Venecije (Mlečana) u svibnju 1290., primirju u veljači 1293. te mirovnom ugovoru od ožujka 1294. godine. Franjevci su igrali važnu ulogu i u pokušajima bana Pavla I. i njegovih nasljednika, da na područjima pod svojom vlašću uspostave što učinkovitu crkvenu hijerarhiju. U tu su svrhu osnovali sigurno tri (šibensku, duvanjsku i makarsku), a možda i četiri nove biskupije („hrvatsku“). Prvi biskupi dvaju od njih, šibenski biskup Martin i makarski biskup Valentin, bili su zasigurno franjevci, a prvi biskup duvanjske biskupije Madije iz Splita zasigurno je bio pripadnik nekog od prosjačkih redova i najvje-rojatnije franjevac. Franjevac je bio i splitski nadbiskup i metropolit Petar uz čiju su podršku izvršavana osnivanja tih novih biskupija. I na kraju, upravo zbog svojih odličnih odnosa sa Šubićima, franjevci su se vrlo često nalazili pod udarom njihovih protivnika. Najizrazitiji primjer su rušenja franjevačkih samostana u Trogiru i Šibeniku tijekom pobuna pro-

tiv bana Mladena II. te njihova preseljavanja na druge lokacije u gra-dovima na kojima se pretpostavljalo da će ih nove vlasti lakše moći kontrolirati. No, svi takvi događaji bijahu bezuspješni, jer rod je Šubića bio na svim područjima pod svojom vlašću odlučni podupiratelj franjevačkog reda. Ta je naklonost bila obo-strana te je franjevački utjecaj uvelike olakšao uspo-stavu dobrih odnosa između Šubića i Svete Stolice u razdoblju najvišeg uspona ove velike hrvatske i dalmatinske plemićke obitelji. Koja je uostalom stoljećima vladala i Bosnom, gdje su časnici franjevci ostavili svoga neizbrisivog apostolskog traga. I vjerovatno su neki od vas imali priliku negdje pročitati, kako su i mnogi hrvatski vladari dugo vladali danas susjednom nam i suverenom Bosnom i Hercegovinom. Netko je negdje spontano zapisao, „jadna li je država, koja Bosne nema!?!“. Smatrao sam zato, kako nam nikako nije od viška ponešto korisno u nastavku saznati iz bogate povijesti ove nadasve zanimljive zemlje, naravno tek kroz neke bitnije ctrice.

PRIPOMENA:

Fotografije:

www.destinacije.com

1-47 Bribirska glavica crkva sv. Marije 13. st.

64 GODINE OD BITKE KOD OBOROVA - 29. III. 1944. (8)

TIJEK BORBE (6)

Borba prsa o prsa, koja je postala stvarnost i bez koje se nije moglo ni koraka naprijed, bila je tako žestoka i krvava, da su se često izmiješali borci brigade, komandiri, vodnici, desetari sa Čerkezima i Nijemcima, tako da u tom košmaru ne trenutke nitko nije znao tko je tko i tko kome i kamo pripada.

Bore se i jurišaju i politički radnici i terenci, članovi OK i kotarskih komiteta, svi oni koji su se našli uz štab III bataljona ili uz štab brigade. Probijaju se pod najžešćom vatrom mitraljeza i minobacača. Svi jure prema potoku Črnca i prema Zelini.

Jurišaju i ginu. Ili ostanu ležati ranjeni na poljima. Tu je i Vlado Prišlin. Ranjen. Podiže pištolj sam na sebe. Ostaje na bojištu mrtav. Tu ostaju ležati i drugi ranjenici.

Dolaze Čerkezi i Nijemci. Teže ranjene ubijaju, a lakše Nijemci odvođe u Oborovo.

Tu pada mladić Mato Vranek – „Čapajev“, organizacioni sekretar Okružnog komiteta za Zagreb. Ranjen je u nogu. Teško. Moli da ga drugi ubiju. Međutim, to nitko

neće da učini. Prisanja cijev pištolja na sljepoočnicu i okida.

Ben Juraj – „Mile“, organizacioni sekretar OK Zagreb također se probija, juriša, zajedno sa svojom drugaricom Barom. Uspije da se dovuče do malog potočića. U blizini su potoka Črnca. Bara je ranjena u nogu. Leži uz obalu potočića i doziva muža. Viče, proklinje od boli i slutnji, ne zna što govori. Ne može s mjesta. I smije se i plaće istovremeno. Nailazi Nijemac i puca u nju iz šmajsera. Mile pojuri još korak, dva i padne u ruke Nijemaca.

Izvor: „Bitka kod Oborova“, Milan Brunović i Tomo Sović, Udruženje boraca NOR Općine Dugo Selo, 1965., str. 103. i 104.

OBOROVO 1900 - 1925 (8)

vič. Stjepan Levanić, župnik u Oborovu

ZAKLJUČAK

Život, rad, napredak, radosti i žalosti od 1900. do 1925. godine balja iznijeti pred mlade generacije. Tko se mača laća, od mača će i poginuti. Tko se za suživot zauzima, gleda ne samo čovjeka ispred sebe, nego i njegov napredak, njegov dom ... i s njime pokušava živjeti, a k tome ne zaboravlja da Bog ne želi mržnje, ogo-

varanja, klevetanja, podmetanja zla drugome ... već nastoji biti strpljiv i pomaže susjedu; imat će život pred sobom.

U Oborovu bila je poznata zemljoradnja, veterinarstvo, kuhinja ... učenje. To nam pokazuje da ne zaboravljamo prošlost od 1900. do 1925. godine, a k tome

da izgrađujemo i ovo mjesto za budućnost.

ROBIJAŠKI ZAPISI JULIUSA BARANOVSKOG (6)

Ulomci iz knjige: Julius Baranovski – ZATVORSKA I SIBIRSKA SJEĆANJA (1926-1957), Stvarnost, Zagreb, 1980.

Razlozi:

Nakon promjene hrvatskog Kaznenog zakona istragu će voditi Državno odvjetništvo, a ne sud.

Evo primjera koji pokazuje kamo to vodi.

Ovu knjigu posvećujem borcima za slobodu i socijalizam

Autor

Poslije te procedure, poručnik mi je još jednom pročitao odluku oblasnog javnog tužilaštva kojom se organi NKVD-a ovlašćuju da me mogu uhapsiti i pretresti stan. I to sam morao potpisati. Sve su to bile formalnosti koje mi ništa nisu govorile. Još nisam doznao zbog čega sam lišen slobode. No, na tome se saslušanje i završilo. Pozvao je stražara i naredio mu da me sprovede u ćeliju.

Kad sam već bio na izlazu viknuo je:

„Čekaj! Da bi porazmislio o svojoj krivici i nama olakšao istragu, saopćit ću ti već sada optužbu po kojoj ćemo te saslušavati. Optužen si po članu 58, toč. 2, 8, 10 i 11.“

Rekao sam mu da mi te točke ništa ne govore, pa još ne znam u čemu je optužba.

Suho mi je objasnio da se član 58. odnosi općenito na sve kontrarevolucionarne delikte, a njegove točke na konkretne zločine. Točka 2: izdajstvo domovine, toč-

ka 8: teror, točka 10: antisovjetska agitacija, a točka 11: učešće u antisovjetskim organizacijama – završio je istražitelj. Naredio je zatim stražaru da me vodi.

Jasno je da sam optužen zbog izdajstva, terora, pokušaja atentata čak na Staljina, jer to svakog optuženog kači. Osim toga, po točki 11 je jasno da sam član neke antisovjetske organizacije.

* * *

U sobi istražitelja Veselova stolica je već bila na svojem mjestu, na

Julius Baranovski, nakon izdržanih 13 godina zatvora i logora u Arhangeljskoj oblasti, na putu za doživotni roblj u Sibiru

sredini sobe, oko dva metra ispred njegova stola. Veselov me nije ni pogledao. Samo je naredio da sjednem, a sprovodnika otpra-

vio. Još stražar nije ni zatvorio vrata za sobom a Veselov je već skočio i počeo vikati. Najprije ništa nisam razumio. Napokon sam shvatio njegov zahtjev da sjednem samo na rub stolice. Bez riječi sam poslušao. U početku mi se činilo da sjediti na rubu stolice nije ništa naročito. Ali, već poslije 10 ili 15 minuta počeo sam osjećati bolove. Zabranio mi je da se mičem i bilo mi je sve neizdržljivo.

* * *

Počelo mi se mračiti pred očima i kad sam htio ustati, on je, razbješnjen, skočio na mene i svom me snagom udario pesnicom u lice. Pao sam na pod. Veselov me nastavio tući nogama, udarajući svojim čizmama gdje god je stigao. Od bolova u kičmi nisam u početku ništa osjećao. Tek nakon nekoliko trenutaka instinktivno sam se savio u klupko, štiteći rukama lice, a nogama želudac od teških udaraca čizmom. Ali, već sam bio sav u krvi.

Kada se, najzad, valjda umorio, istražitelj mi je naredio da ponovno sjednem na rub stolice. S najvećom mukom podigao sam se s poda. Po cijelom sam tijelu osjećao strašne bolove od udaraca. Usprkos takvom stanju, a možda baš zato, u meni se probudila neobična energija. Morao sam se zaštititi od ovog ljudskog izroda. Sve moje iluzije i lažne nade sada su se srušile. Odjednom sam počeo realno misliti dobio novu snagu za borbu i samoodržanje.

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

Kod Kaunitza

Prošlo je već nekoliko tjedana a da Laudon nije primio ni odgovora, a ni bilo kakvog poziva u dvor. I u Beču se na svakom koraku vidjelo da je carevina u ratu.

Vidjele se čete, koje su teškim i umornim koracima kretale spram bojišta, sama mrka i suncem opaljena lica, a vidio se i onaj raskošni Beč, koji je ratovao u nekim otmjenim radnim kabinetima, salonima, konferencijama i večerama po velikaškim palačama.

I dok su ratnici bili zamišljeni i šutljivi i kao da su izbjegavali razgovore o bitkama i neka strategijska nagađanja, one mnoge visosti, ekscelencije i milosti razvlačile su na dugo i široko svoja vojnička razmatranja.

Skakutavi, napudrani i s mnogim bojama ukrašeni elitni oficiri, sve sama aristokratska imena, koji nisu ni pomišljali napustiti Beč, ti su se ponosno kočili po bečkim ulicama, zvečale su njihove srebrne i pozlaćene ostruge, namještali svoje lornjone i držali se nekako važno za balčake sabalja i mačeva.

Laudon je u svom jednostavnom odijelu susreo često takvog okićenog skakavca i ogle-

dao se na drugu stranu ulice, samo da mu ruka ne zakaže svoju poslušnost, jer se bojao i nekog osobitog sukoba.

Nosio je u ruci svoj jahaći štapić i kao da ga gonila neka čudna sila da ošine takvog bečkog salonskog ratnika. Ošine preko lica, koje se upravo bezobrazno važno cerilo prolaznicima, a pogotovo mladim djevojkama.

Kod meštra krojača u Ungarssgasse dogodilo se i to, da je došao neki mladi i jogunasti burggraf i izabirao pola sata baršun za svoju svečanu večernju odoru.

Laudon je sjedio u kutu krojačeva dućana i čvrstim zubima stiskao kamiš duge lule, slušajući grofovo isticanje nekih poznatih imena.

Hvalio se mladi čovjek kako će večeras i sutra i ubuduće biti

gostom ove ili one velikaške palače i isticao meštru važnost, da odora bude što otmjenija i sjajnija.

Spomenuo je i to, kako živimo u vremenu gdje mačevi govore, i onda se javio Laudon iz svog kuta, ustajući s klupe i zagledavši se u burggrafove oči:

- A da li i vaš mač govori, mladi gospodine?

Zbunio se kavalir, podignuo svoj lornjon, ali kada je pred sobom vidio časnika u skromnoj odori, podigao je nos i odgovorio nekako izazvano:

- Nije moj običaj da govorim s nepoznatim ljudima!

Krojač je zagundao nezadovoljno:

- Za ime božje, vaša milosti, pa to je major Laudon!

Burggraf se kod spomena tog imena vidljivo uznemirio, kora knuo do izlaza i progundao na samome pragu:

- Ne zanima me to ime!

Da je tkogod motrio tog ponosnog burggrafa, bilo bi mu odmah jasno, da je on ipak znao za Laudona, da mu je to ime nekako u prvom času zapelo riječ u grlu i da se upravo po salonskoj strategiji najprije primaknuo do praga i onda tek

izmrmljao svoje velike riječi, da ga ne zanima ime Laudon.

Vani su stajala kola; mladi je gospodin ubrzo strugnuo do njihovih mekih dušeka i viknuo kućišu piskutljivim glasom:

- Brzo, što brže odavde!

Mladi burggraf Osthausen bio je doista čovjek najvišega bečkoga društva pa je već iste večeri pričao nekim kontesama i sakupljenom krugu kako je danas temeljito „poučio“ onog Laudona, koji nema ni najjednostavnijih pojmova o pristojnom vladanju:

- Zamislite si, milosti! ... Ja vam govorim s krojačem i u to se iz kuta javi nečiji glas. ... Ogladam se a predamnom stoji jedan tipični prostak. ... Drži u ruci lulu s dugim kamišem i progovori vidljivo izazvano, da li u ovim teškim vremenima gdje mačevi odlučuju, govori i moj mač!

Dame su sa zaprepaštenjem promatrale ugodnog burggrafa, jer je Laudonovo ime bilo spojeno i s najneugodnijim usporodbama, kao da su se pobojale za svog salonskog prijatelja, ali njegova milost burggraf von Osthausen govorio je mirno, kao da se i nije dogodilo nešto za njega značajna, pa možda i opasna:

- Zagledao sam mu se čvrsto u oči, omjerio ga od glave do pete i rekao posve mirno: „Nije moj običaj da govorim s nepoznatim ljudima!“

Vidjelo se kako su dame ponosno odobravale grofov postupak, a on je nastavljao sve više važno i kao obodren njihovim velikim pogledima:

- Taj čovjek je progundao da se zove Laudon, a ja sam mu na to odgovorio doduše mirno, ali i poučno: „A pogotovo ne s takvim imenom, gospodine!“ ... Bio sam uvjeren da će posegnuti za svojim mačem, ali ga vjerojatno zbunilo što je moja ruka sigurno držala balčak. ... Problejedio je i onda se posramljeno povukao u kut!

Bio je u tom času burggraf von Osthausen junak večeri; sve su ga dame promatrale s nekim ponosom i ubrzo se za njegovo junaštvo pročulo i po drugim bečkim salonima.

Začuo je za tu zgodu i ministar Kaunitz i pozvao k sebi mladog burggrafa von Osthausena:

- Vi ste vidjeli Laudona, grofe?

- Da, ekscelencijo! ... I vidio i ...

Kaunitz je odmahnuo rukom:

- Čuo sam nije potrebno obnavljati. ... Ja nisam ni dama, a ni salonski kavalir! ... Važno mi je gdje ste ga vidjeli!

- U jednom krojačkom dućanu u Ungarngassen, ekscelencijo. ... Laudon se upleo u moj razgovor...

Kaunitz je posegao za olovkom i zapisao ulicu, a onda prekinuo mladog čovjeka:

- Hvala vam! ... Ima već nekoliko tjedana što mislim na Lau-

dona. ... I čudi me što se nije javio i kod mene! ... Nije potrebno da se i dalje trudite, grofe. ... Ja vam i onako ne vjerujem! ... Laudon se ne bi povukao u kut! ... Sve se bojim da i niste govorili s njime!

Nedugo iza toga pošao je ministrov kurir do krojača u Ungarngasse i dva sata kasnije prijavio se u palači Kaunitz bujnički major Gideon Ernest Laudon.

Kaunitz se osmjehnuo zadovoljno:

- Ipak ste Vi! ... A bojao sam se da je grof Osthausen govorio s nekom drugom osobom!

Laudon se smrknuo. Bio je uvjeren da je i opet učinio neku nesmotrenost. Nije li se taj Osthausen pritužio na njegov dosta nezgodni intermezzo?

Kaunitz je nastavljao mirno:

- Možda mladom Osthausenu i ne će biti pravo što sam Vas pozvao, ali mi Vas te kako trebamo, Laudon. ... I hvala Bogu, što sam doznao da ste ovdje!

Laudon je gundao:

- Pa ja sam se javio u dvorskoj vojničkoj kancelariji!

Kaunitz je odmahnuo rukom:

- S tim najavama bilo je uvijek mnogo neprilika. ... Gospoda iz dvora najavljuju samo one, koji su im blizi, i sumnjam da među takve spadate i Vi, majore Laudon! ... Ali sada ste ovdje i sada ne smijete gubiti vrijeme! ... Još ću danas govoriti sa cari-

com! ... Sutra prije podne očekujem Vas u mom kabinetu!

Laudon je napustio palaču Kaunitz sa čvrstim uvjerenjem da se može nadati samo dobrim vijestima. Zadovoljno je zastajao ispred nekih ratničkih bečkih spomenika.

Drugog dana bio je odmah primljen i ministar mu je u kratko rekao:

- Njezino Veličanstvo imenovalo Vas podpukovnikom. ... Ja slutim da će odabrati Vaše hrvatske čete. ... Ti su ljudi naš najbolji materijal. ... S Vama će poći i Georg Rukavina i mislim da ste sporazumni. ... Nemam suviše vremena za razgovor. ... Čekaju me mnoge deputacije. ... A onda, što da Kaunitz govori Laudonu ako se radi o ratnim potrebama! ... Očekujem brze i dobre vijesti. ... Bog s Vama, podpukovniče Laudon!

Pružio mu ruku, i one uvijek zagonetne oči ministra Kaunitza bile su u tom času nesumnjivo iskrene. Zadovoljne i prijateljske.

Ubrzo se pročulo carskom rezidencijom da je Laudon ponovno u službi i da mu je podijeljena i čast podpukovnika. Salonski se Beč zgražao, a mladi burggraf von Osthausen zatražio je dopust i nestalo ga negdje na porodičnome imanju u južnom Tirolu.

Brzi su kuriri napustili Beč, mijenjali konje na svom dalekom putu do hrvatskog konfi-

na, u Karlovcu se namrštilo čelo grofa Petarzija, a onda su bubnjevi i trublje odzvanjali onim tihim graničarskim krajevima.

Skupljali se ljudi, odilazile kolone nekud gore na sjeverozapad; jedno je srce u rukavinskoj kuriji Trnovac zadrhtalo zbog Laudonove sudbine, a među onim mnogim dobrovoljcima javio se i stari satnik Došen i ponovno zaogrnuo ratničku odoru.

Laudon s hrvatskim četama zaputio se na bojište, ali već kod prvog sukoba vidjelo se da je salonski Beč i tu pokazao svoje zlobne i prepredene ruke.

Gotovo sve puške bile su neuporabive i borili se hrvatski Graničari jedino bodovima i sabljama. Mnogo je žrtava palo bespotrebno i suvišno.

Kada je Laudon zapazio da iz njegovih četa nije čuti nijednoga hitca, i sam je jurnuo u bitku s izvučenom sabljom, samo da ohrabri svoje vojnike, a nakon bitke, koja je ipak sretno svršila za Graničare, utaborio se u zauzetom području i upravo divljom brzinom krenuo u Beč.

Šutljivi Laudon vikao je u onim vojničkim uredima, lupao šakama po stolu i počelo se i to događati, da je našao prazne sobe, jer čim se pročulo da dolazi Laudon, nestalo je onih i časnika i činovnika.

Provalio je u sam dvor, pa iako ga carica prekorila radi neobičnog ulaska, osmjehnula mu se dobrostivo i rekla:

- Bit ćete zadovoljni! ... Odrčila sam strogu istragu. ... Još danas bit će za Vaše čete spremljene potrebne puške i nadam se da ću uskoro čuti ugodne vijesti!

- Bit će tako, Veličanstvo! - progundao je Laudon, poljubio carici ruku i uskoro je započelo njegovo drugo i veliko razdoblje.

Nastavit će se.

grof Kaunitz

PRAVILA ZA RASPOZNAVANJE DUHOVA (1)

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

Pravila u prvom tjednu

Pravila da se na neki način osjete i prepoznaju različiti pokreti koji se izazivaju u duši: dobri da ih prigrlimo, zli da ih odbacimo.

Prvo pravilo. Osobama koje gomilaju smrtni grijeh na smrtni grijeh običaje neprijatelj redovito iznositi prividne naslade, zavodeći ih na maštanje o sjetilnim ugodnostima i o nasladama da ih tako što više održi u njihovim manama i grijesima i da ih njima još više optereti. Dobar, pak, duh služi se kod takvih protivnim načinom: on ih bode i grize unutarnjim glasom savjesti.

Drugo pravilo. Kod ljudi koji odlučno napreduju u čišćenju duše od grijeha, a u službi Boga, našega Gospodina, idu od dobra na bolje, događa se protivno od onoga o čemu se govori u prvom pravilu. U tom slučaju vlastito je, naime, zlu duhu da grize, da žalosti i

da stavlja zapreke duši, uznemirujući je lažnim razlozima da ne ide dalje. Dobrom pak duhu vlastito je da bodri i jača, da tješi i da do suza gane, da nadahnjuje i miri, olakšavajući sve i uklanjajući sve zapreke kako bi napredovali u dobru.

Treće pravilo. O duhovnoj utjehi. Utjehom nazivam kad se u duši pojavi neki unutarnji pokret uslijed kojeg ona usplamti ljubavlju prema Stvoritelju i svome gospodinu, te više ne može ljubiti ništa što je stvoreno na licu zemlje samo u sebi, nego u Stvoritelju svih stvari. Isto tako kad lije suze, koje potiču na ljubav prema Bogu i našem Gospodinu, dolazile one ili od boli zbog grijeha ili zbog muke Krista, našega Gospodina, ili zbog čega mu drago što izravno smjera u njegovu službu i proslavu. Napokon nazivam utjehom svako unutarnje veselje koje počiva i privlači k nebeskim stvarima i na rad oko spasenja vlastite duše, dajući joj mir i pokoj u njezinu Stvoritelju i Bogu.

Četvrto pravilo. O duhovnoj suhoći. Duhovnom suhoćom nazivam sve ono što je protivno trećem pravilu, kao što je zamračenost duše, uzburkanost u njoj, pobude na niske i zemaljske stvari, nemir uslijed različitih uzrujanja i napasti što nas potiče na nepouzdanje, bez nade, bez ljubavi, gdje se sva duša osjeća lijenom, mlakom, žalosnom i kao rastavljenom od Stvoritelja i svoga Gospodina. Kao što se, naime, utjeha protivi suhoći, tako su i misli što se rađaju iz utjehe protivne mislima koje dolaze od suhoće.

Peto pravilo. U vrijeme duhovne suhoće ne valja mijenjati ništa, već treba ostati čvrsto i ustrajno kod odluka i odredbi koje je tko imao dan prije suhoće ili u određenju u kojem je bio u pređašnjoj utjesi. Kao što nas, naime, u vrijeme utjehe vodi i svjetuje dobar duh, tako u vrijeme neutješnosti i suhoće zao; s njegovim pak prišaptajima ne možemo naći put kojim ćemo nešto pravo odlučiti.

Šesto pravilo. Premda za neutješnosti ili suhoće ne smijemo mijenjati prijašnjih odluka, ipak je vrlo korisno ako se odlučno okrenemo protiv same suhoće, pa, na primjer, nastojimo više oko molitve, razmišljanja i mnogog ispitivanja, te se damo na to da na primjeran način činimo više pokore.

Sedmo pravilo. Onaj tko je u suhoći neka razmišlja kako ga Gospodin kuša, prepustivši ga njegovim prirodnim silama da se opire različnom uznemirivanju i napastovanju neprijatelja. A on se može oduprijeti s pomoću Božjom, koja ga nikad ne ostavlja, premda je jasno ne osjeća jer mu je Gospodin oduzeo njegovu izvanrednu revnost, veliku ljubav i jaku milost, ostavivši mu ipak dovoljno milosti za vječno spasenje duše.

Osmo pravilo. Tko je u suhoći, neka nastoji da se uzdrži u strpljivosti, koja je oprečna napastovanjima što ga salijeću, i neka misli da će uskoro biti utješeno, služeći se sredstvima protiv takve suhoće, kako je rečeno u šestom pravilu.

Deveto pravilo. Tri su poglavita razloga s kojih nas obuzima suhoća. Prvi je što smo mlaki, lijeni i nemarni u svojim duhovnim vježbama: i tako se zbog naših vlastitih pogrešaka duhovna utjeha udaljuje od nas. Drugi je da nas Gospodin iskuša što vrijedimo i koliko napredujemo u njegovoj službi i proslavi, bez tolikih nagrada utjehama i velikih milosti. Treći je da steknemo pravu spoznaju i svijest, te da na dnu duše osjetimo kako nije u našoj vlasti da steknemo ili održimo veliku pobožnost, žarku ljubav, suze, ni koju drugu duhovnu utjehu, već da je sve to dar i milost Boga, našega Gospodina, i da ne gradimo gnijezda u tuđoj kući, dižući glavu u nekoj oholosti ili u taštoj slavi, pripisujući sami sebi onu pobožnost ili druge pojave duhovne utjehe.

Deseto pravilo. Onaj tko se nalazi u utjehi, neka pomisli kako će mu biti kad opet nastupi suhoća i neka prikuplja nove sile za ono vrijeme.

Jedanaesto pravilo. Onaj tko osjeća ut-

jehu neka nastoji da se što dublje ponizi i poništi, primišljajući kako malo vrijedi za vrijeme suhoće bez onakve milosti i utjehe. Naprotiv, onaj tko se nalazi u suhoći, neka pomisli kako mnogo može s dovoljnom milošću koja mu je

dostatna da se opre svim svojim neprijateljima, crpeći snagu od svoga Stvoritelja i Gospodina.

Dvanaesto pravilo. Neprijatelj se vlada poput žene, jer je slab snagom, a jak voljom. Ženi je, naime, kad se svađa s nekim muškarcem vlastito da izgubi srčanost, te nagne u bijeg tek što ovaj pokaže da je se ne boji, i obratno, ako muž stane uzmicati gubeći srčanost, onda su srdžba, osvetljivost i bijes žene vrlo veliki i bez svake mjere. Isto je tako vlastito neprijatelju da izgubi snagu i srčanost, a napasti da nagnu u bijeg tek što se osoba koja se duhovno vježba pokaže neustraši-

vođenju svoje paklene namisli s tako golemom zlobom.

Trinaesto pravilo. Isto se tako on vlada poput lažnog ljubavnika kad želi da ostane skrovit i u potaji. Kao što, naime, takav lažan čovjek, koji govori sa namjerom da bi zaveo kćer oca ili ženu dobri muža, traži da se nikome ne kazuju njegove riječi i nagovaranja, pa se, naprotiv, vrlo ljuti kad kćerka oda ocu ili žena mužu njegove laskave riječi i opakaku, jer odmah lako razabire da neće uspjeti u započetom pothvatu, isto tako i neprijatelj ljudske prirode, kad sa svojim lukavštinama i nagovaranjima navali na dušu pravednika, želi i traži da sve ostane tajno. No kad ona to otkrije ili svom dobrom ispovjedniku ili kojoj drugoj duhovnoj osobi koja dobro poznaje njegove varke i lukavštine, tada ga to vrlo muči jer uviđa da su otkrivene njegove očite spletke.

Četrnaesto pravilo.

On se vlada kao i vođa kakve vojske, da osvoji i opljačka što želi. Kao što, naime, ratni vođa i zapovjednik vojske, utaborivši se i izvidjevši snagu i položaj nekoga utvrđenog grada, navaljuje na nj sa slabije strane, tako isto i ne-

prijatelj ljudskog roda uhodi i sa svih strana izviđa gdje otkrije da smo slabiji i oskudniji što se tiče našega vječnoga spasenja, s te strane nasrće i nastoji nas svladati.

USTAŠKE NOVINE

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Trebam ...

B: To ste opet Vi, Kameni. Nešto ste učestali. Slušam Vas!

A: Navodno pokrećete dnevni list. Zanima nas njegov izgled i sadržaj.

B: Ne!

A: Kako ne. Pa, o tome se naveliko govori. Banski dvori su uzbuđeni. Za Pantovčak ne treba ni spominjati.

B: Mi imamo dnevni list!

jednom primjerku. Ovdje.

A: Mislio sam da je više ustaša. Bit će Vas malo kad su dovoljne novine u jednom primjerku.

B: Ne! Ustaša ima mnogo! Tri milijuna. Točno postoje 2,997.854 ustaše. Tko ne vjeruje u to, neka samo nazove Stjepana Mesića i Josipa Manolića. Oni to mogu potvrditi. I imaju čime. U njih su najpouzdaniji popisi ustaša. Čak su sigurniji i od naših. Jer, sve ustaše nisu članovi Nove Ustaške Stranke. O volji ustaša zavisi izbor svakog značajnijeg dužnosnika u svijetu. Ne bi niti G. W. Bush bio izabran bez njihova pristanka i potpore, pa čak niti Stjepan Mesić. To je tako. Volja Božja.

novinama i časopisima. Oni ih onda ubacuju u njih. Neuočljivo, ali pouzdano i s učinkom. Dosjetljivo!

A: Kukavičja jaja.

B: Nikako. Besplatna dodjela pameti.

A: Vi prepoznajete svoje „sinove i kćeri“?

B: Svakako!

A: Na koji način? Po potpisima autora?

B: Taman posla! Naši se autori nikada ne potpisuju!

A: Nego?

B. Po tisku i slovima. Naši se prilozi uvijek tiskaju crnom bojom na bijelom papiru. Uvijek u sebi sadrže veliko slovo „U“. Isto tako i veliko „H“. To je u našoj tradiciji, a i odgovara našim ciljevima. Nikada i nigdje bez „U“ i „H“! Nađete li takav članak znadite da je naš!

A: Zanimljivo. I na internetu?

B: Uvijek. Bez izuzetka.

A: Možda sam i ja potpisao neki od Vaših članaka, hoću reći članka objavljenih u „Domagoju“, a da to nisam ni znao? Pročitao ih još više?

B: Razumije se!

A: Hvala na razgovoru.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Navratite. Na na čaj. Romanij-ski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

*Zlatko Mateša rastaje se od svoje treće supruge
Sanje Gregurić - Mateša s kojom je bio u braku 13 godina*

A: Imate? Kako ga onda nema na kioscima. Niti na internetu.

B: Ima!

A: Gdje? Nikad ga nisam vidio. Kako se zove?

B: „Domagoj“. Radimo ga u samo

A: I novine u jednom primjerku?

B: Mi to ovako radimo. Izradimo novine u jednom primjerku. Onda ih razdijelimo u članke. Nakon toga članke šaljemo svojim pouzanicima koji se nalaze u raznim

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Šnite od oraha - Micika

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za biskvit:

14 dg maslaca,
14 dg šećera,
14 dg mljevenih oraha,
7 dg brašna i
4 bjelanjka.

Sastojine za prvi premaz:

4 žumanjka i
14 dg šećera.

Sastojine za fil:

14 dg oraha,
14 dg šećera,
10 dg maslaca i
1/2 dl mlijeka.

Snimio: Matej Kristan Mirković

Izrada biskvita:

Izmiješati 14 dg maslaca s 14 dg šećera. Istući snijeg od 4 bjelanjka, te ga dodati maslacu i šećeru. Lagano promiješati. Dodati 14 dg mljevenih oraha i 7 dg brašna. Istresti u nauljenu i brašnom posutu tepsiju. Peći u zagrijanoj pećnici na 200 C. Kada je biskvit napola pečen (nakon 10 minuta) treba ga premazati s prvim premazom*, te nastaviti peći (još oko 10 minuta). Ostaviti biskvit da se ohladi.

Izrada prvog premaza*:

Izmutiti 4 žumanjka s 14 dg šećera.

Izrada fila:

Pomiješati 14 dg mljevenih oraha s 14 dg šećera. Prokuhati 1/2 dl mlijeka, te preliti preko oraha i šećera. Dodati 10 dg maslaca, sve izmiješati.

Namazati fil preko ohlađenog biskvita. Kolač posuti s mljevenim orasima.

Dobar tek!

POŠTUJEM VAŠE NAPORE

Cijenjena gospodo,

Poštujem Vaše napore i vesele me Vaši uspjesi u izdavačkoj djelatnosti. Nažalost, ja sam u vrlo visokoj dobi i nemam snage ozbiljnije pratiti Vaš rad iako bi to rado činio kad bi bilo više zdravlja. Želim Vam puno uspjeha u radu i srdačno Vas pozdravljam uvjeren da je Vaš rad koristan za svima nam dragu domovinu Hrvatsku.

Uz srdačan pozdrav

Smiljko Ašperger,
umirovljen profesor Fizikalne kemije
Sveučilišta u Zagrebu
asperger@hazu.hr

POZDRAV IZ BOSNE PONOSNE

Poštovani,

Rado bih primao vaš cijenjeni Glasnik, no, sveze su ovdje tako loše da mi i po desetak minuta stiže vaša pošta.

Uz srdačne pozdrave

Fatmir Alispahić
alispah@bih.net.ba

ŽELIM POMOĆI GLASNIKU

Svakako da želim primati Glasnik i ako mogu pomoći Glasniku rado stojim na raspolaganju.

Hvala.

Stjepan Zelenika
Kreševo
stjepan.zelenika@tel.net.ba

ZAŠTO PIŠETE NA NEKOM IZMIŠLJENOM JEZIKU?

Poštovani,

Već duži period primamo vaš glasnik. Zamolio bih vas da nam ga više ne šaljete, jer nacionalizam i neistine koje u njemu iznosite na nekom izmišljenom jeziku, na kojem je pisan, mene i organizaciju koju zastupam uopšte ne zanimaju!

S poštovanjem...

Saša Janjušić
Izvršni direktor Omladinskog
Saveza Helios – Doboju
info@helios-doboj.org

ZNAJU LI TO ČLANOVI?

Poštovani!

Molim da nam ne šaljete Vaš Glasnik. E-mail adresa koju želimo da izbrišete iz Vašeg adresara je uhnovi-marof@vz.t-com.hr.

Udruženje hrvatskih obrtnika Novi Marof

Tajnica:
Ivanka Pisačić
uo.novi.marof@hok.hr

HVALA THOMPSONU

Neobjašnjivo je da političar može tako mrziti. Zašto Thompson u Istarskoj županiji ne može pjevati domoljubne pjesme?

Odgovor je u tome da dotični političari traže jeftine poene od onih koji ne znaju voljeti svoj kamen, more ili pak i vjetar. A najprije su ti političari prazne duše.

Demokracija je pa neka pjeva ili se oblači kako tko zna, ima

ili umije.

Thompson je melem na ranu Hrvatima.

Thompson umije i njemu dvije ili "oba su pala" političara.

Gdje se pojavi ili ne pojavi, slušaju se njegove pjesme od mladih do starih jednako. Hvala Bogu da ima tko tako lijepo reći i zapjevati o moru, Slavoniji, Lici, BIH.

Hvala Thompsonu na njegovu velikom i nesebičnom srcu.

Bog nek mu udijeli sreću i zdravlje, naravno s nama svima zajedno.

Dubravka Bandić

Mostar

dubravka.bandic@tel.net.ba

BOG I HRVATI

Poštovani TOMISLAVE,

Zovem se Vladimir Miško. Rođen sam 28. svibnja 1952. godine u Novoj Gradiški. Živim u Umagu.

Želim biti vašim članom.

Bio sam dragovoljac Domovinskog rata. Mogu vam reći da Hrvatski narod nikada nije bio više omalovažen i opljačkan, nego što je danas. Mi smo dobili

Domovinski rat, ali smo ostali u raljama komunističkih jugonostalgičara koji nam se svete. Oni su na svim važnijim položajima, predsjednici su sudova, suci, šefovi policija, direktori banaka, u općinskim su strukturama, i.t.d.

Logično je onda da nas pljačkaju.

Rasprodali su cijelu Hrvatsku, hotele, banke, komunikacije, tunele, auto-cestu. Sad su počeli prodavati i zemlju, a mi ih nemamo kako zaustaviti.

Eto za sada toliko, iako vi to sve znate.

ŽELIO bih se s Vama osobno upoznati.

POŠTOVANI, moj telefon i faks je 052-752.510, a mobitel 091-13.34.445.

Sa štovanjem

Vladimir Miško

Ja sam osobno osjetio njihovu moć, osobito ovdje u Istri. Od 1990. godine borim se kao Don Quijote protiv vjetrenjača.

NI ČUTI

Odjebi s Glasnikom.

Željko Staničić

zeljko.stanicic@ri.htnet.hr

NISMO ZAINTERESIRANI

Poštovani,

Molim da nam više ne dostavljate Glasnik, jer nismo zainteresirani za takva glasila i takve napise.

S poštovanjem,

Studio Lacroma – Ursula

studio.lacroma@du.t-com.hr

Obavijest

Prodaje se kuća na Murteru (kod Šibenika), Ulica žrtava ratova 21, „Vila Velebita“, sa šest apartmana, površine 400 m².

Kategorija: 3 zvjezdice, 10 kupaonica, parking (za sve apartmane), dvorište, roštilj.

Cijena 450.000 EUR.

Moguća prodaja cijele kuće ili pojedinih apartmana.

Hrvatski uljudbeni pokret

**Udruga za zaštitu prava
građana**

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragun.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković